

revistă de cultură

Contrast literar

No. 2 / 2021

poetul invitat

Liviu Ioan STOICIU

M-am trecut

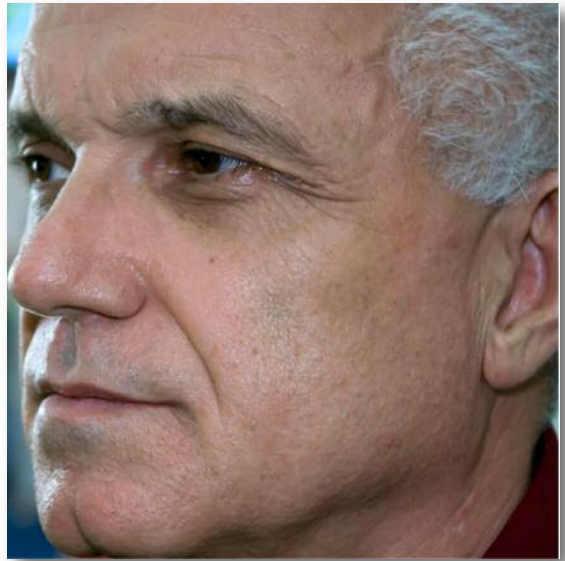
Sunt scos pe margine, mă revărs încetul cu încetul, nu știu cât am s-o mai duc, nici nu contează, atât mi-a fost mie scris. M-am trecut – urât, la anii mei alții au luat-o de la început. Eu am dărmănat tot ce am construit și n-am pus nimic în loc, „nu mi-am scos pârla pe cât am investit”... Lasă, bă, nu te mai plânge atât, că ești un nume în sat, ce-ți mai trebuie? Tu n-ai avut decât acest noroc, alții, mai deștepți decât tine, n-au avut nici atât. Mai bem o sută? Nu. Nu merită. Fac eu cinste, dă-te dracului de zgârcit! Nu mai merită nimic dacă o iei așa, lumea asta e o târfă... Fii atent, diseară aprind o lumânare de ceară amestecată cu tămâie, pe care o pun la fereastră – dacă nici acum nu vine... Cine să vină? Perechea? Aia a răătăcit drumul, uit-o. Nu, să vină moartea. Cine? Acum a ajuns moartea să te excite? Moartea, da, cu chipurile ei suprapuse...

Suspină, ascuns, cu capul între brațe, cu ultima rugăciune rămasă în gât.

Mai mare rușinea

Își pune singur la gât briciul, ascuțit în fiecare zi pe cureaua specială, lăsată de tatăl lui – îl apasă, apar picături de sânge, nu mai trebuie decât să tragă brusc mâna în dreapta și s-ar deschide hăul. Nu mai are mult, dar... De ce intervine acest dar? Stă în fața oglinzii, i s-au umezit ochii, bărbat e el? Mai mare rușinea. Nu se poate vedea altfel decât cu moartea de gât? Nu mai poate, a câta oară o repetă? Nu-l poate ajuta nimeni, pe dinlăuntru s-a golit la maximum, nici sufletu-i nu mai are nevoie de el, mai trebuie doar rupt firul, de ce ezită? Nu mai are nimic de spus, nici de văzut sau auzit, cu atât mai puțin de gustat și de pipăit... Își pune

singur la gât briciul. S-a întors la casa părintească din cele mai adânci

ascunzișuri ale conștiinței. E cineva care îl privește cu insistență în ceafă și el întoarce permanent capul. S-a săturat: cine e? A auzit și o mustrare la adresa sa, că n-a luat drobul de sare lins din grajd și vacile au slăbit mai rău ca iarna.

Praf

Tu ai praf? Își plimbă degetul prin praful lui, îl duce la gură, dă din cap – îl recunoaște, scoate banii. Pleacă. Se întoarce, mai cumpără o porție. Marfă! E un praf din strămoși. Lasă-ne, nene, cu teoria. Praful e de la măcinat... Oftează. Azi i-a trecut iar prin cap zăpăcita aia care l-a nenorocit, are încă putere, o iubește, l-a folosit, l-a lăsat fără vlagă, îi vine să cadă de pe picioare de câte ori îi reapare, ca idee – ia, însă, un pic din praful ăsta alb și se calmează. Ieri,

habar nu are cum, că nu se mai conduce singur, a ajuns la o mănăstire – cu gașca. S-a trezit la un călugăr cu ochii albaștri, căruia-i cerea să-l scape de nebunie, de iubire, de aia, de aia, să-i scoată duhul, răul din el, nu mai știa ce, dar călugărul l-a repezit: dom`le, eu nu stau de vorbă cu tine pentru că ai cercel în ureche. Scurt! Era dreptul său să-l refuze, nu? S-a supărat, s-a ascuns și a mirosit iar din praful lui. Auzea continuu un murmur de voci care seamănă cu cel al unui oraș îndepărtat... Întors din drum, s-a urcat într-un tramvai, ceva decolorat, și a coborât la capăt.

Citește, nu se oprește

Năpădit de muște, sub soarele pe care i s-a cășunat: gustat în amănunt, cu ochii în romanul-răsplată. Pune semn la pagina din 4 august 2000, Vălenii de Munte. Urmează să-și regăsească strămoșescul rost în viață: nu râde, la rândul tău te repeți, la fel vei păți și peste cincizeci de ani, dacă apuci, îți amintești? Chiar dacă nu poți să rămâi decât unul și același – citește: de aici, de unde s-a oprit.

Citește, nu se oprește, în romanul-răsplată: „pentru a nu predica în deșert putreziciunea”. Simți? Îți duci mâna la nas. E un miros neplăcut, vine din emisfera stângă a creierului – o fi murit Dumnezeu.

Editorial

Cristina DELEANU

Pe-al nostru steag

Trăiesc într-o țară pe care mi-am imaginat-o mereu ca pe o pasăre. Am mai încercat, în urmă cu vreun an, să amintesc cititorilor cât de frumoasă, încă, mai este țara asta-pasăre – care, cu multă vreme înainte a rămas cu o singură aripă ce se pierde în apele verzi și e mângâiată de șoaptele vântului care inspiră melodii prin foșnetul trestiei. Unica Deltă a Dunării. Așa văd eu. Așa cred eu. Dar nu pot să cred că alți oameni nu vor să fie vrednici de a se contopi cu asemenea minuni. Ne-am simțit, cred, mândri, când s-a formulat, ca un fel de pecete, aprecierea de „Grădină a Maicii Domnului”, dată ca o certă și neîndoieală putere Creștină a pământului românesc. Și astfel, scăpați de griji, ne fălim că suntem creștini. Are cine ne apăra! Apărăm, chipurile, ceva în care – în fond – nu credem sincer. Hai să recunoaștem! A crede înseamnă a demonstra că acel ceva face parte din ființa noastră. În fapt, rămânem umili „ocolitori” de biserici, trecători aplecați cu greu pe sub mese și făcând semnul crucii sfinte doar când suntem la ananghie sau când ne pân-dește boala. Să-mi fie iertate vorbele, dar credința și umilința aceea a credinței sincere în propriile fapte ne sunt aproape străine. Credința, în fond, în propria ființă, aceea care ne determină să vrem să NU facem umbră pământului degeaba – cum se spune tot la români. Propria ființă înseamnă exact cea pe care ne-a sădit-o Dumnezeu și nu a fost întâmplătoare. Avem un scop, fiecare, pe acest pământ. Cine dorește, și-l află. Îl modelează, îl respectă și se folosește de propria forță dar mai ales de propria gândire. Asta este – părerea mea – lucrul care contează cel mai mult și mai mult. Omul este gândire. Apoi celelalte. Amintesc vorbele lui Buddha: „Omul devine ceea ce gândește”.

Haideți să facem acum, în ceasurile grele pe care le trăim, un exercițiu de voință. Să ne amintim câteva dintre faptele din istoria noastră care ne-au adus – cu bune dar și cu rele – în condiția de viață actuală. oria pe care nu o știm! Necunoscându-ne istoria, rămânem copii! Și, întorcându-mă la Grădina noastră cea frumoasă, cred că nu întâmplarea a făcut ca tocmai aici să înnopteze sub straturile de grâne, între rădăcinile lor, „Cloșca cu puii de aur”, că nu degeaba, răpus de căldura Dobrogei, a ieșit la lumină „Gânditorul” de la Hamangia”. Iar mai departe, fără teamă și sădind forța pietrei vii în miezul pământului românesc pentru infinit, a apărut, firesc și strălucind peste cerul omenirii, „Pasărea Măiastră” a ciopli-torului din Hobița.

Să ne gândim astăzi, încă o dată, cine suntem. Ce putem. Să nu rămânem într-un retard sufletesc, schimonosit de sărăcie și asuprire. Încet, încet ne mumificăm sufletește. Și, din câte știu, pe aici nu s-au descoperit încă sarcofage... Dar avem toate șansele, peste ani (mulți, sute) să le descoperim și să nu recunoaștem mare lucru. Adică, vom vedea că personajele inerte din conducerile de azi, de ieri, (de obicei acelea au dreptul la înhumări regale), nu există. Nu au fost. Nu au dreptul nici în lumea de apoi!

Știu, vorbesc mult, cu de toate, dar îmi doresc și eu, ca mulți alții, să fiu altfel, să rezonăm într-o unitate de gândire și de acțiune. Nu numai nemulțumirea săracă în vorbe ne mântuie, ci faptele. Au fost, pe vremuri, ființe ale lui Dumnezeu care, cu burta goală, au pus mâna pe topor. Poate au pie-

rit, poate n-au obținut nimic, dar măcar au încercat. Au fost cinstiți cu ei înșiși.

Virusul ideologic, care ne năucește, ne va face să renunțăm la orice ideal normal, să cedăm micilor și marilor tentații, să ne placă să ne văităm în fața unui pahar cu bere și cu doi mici în farfuria de plastic! Eh, asta-i România etc. Eternul refren depășit. Falsa dorință că vrem o țară ca afară (am mai spus-o) nici măcar nu e de crezut. Nu știm nimic despre cum e afară. Și când spun „nimic”, chiar așa este.

Avem atâta treabă aici, în Grădină, încât nici nu merită să încercăm să râvnim „ca afară”. Să nu mai vrem să fim umiliți. Am stricat singuri atât de mult, încât îmi vine să strig: – poate se aude cu ecou – lăsați indiferența, lăsați lenea, lăsați cearta, lăsați hoția! Lăsați cuțitul, lăsați ura, invidia, bătaia – toate nescrise în legile omenești! Toate astea necreștinești și încă altele, ne scot din rândul credincioșilor. Puteți fi siguri. Degeaba închinăciuni și posturi umiltoare și plângăcioase. De ce adresez un îndemn la propria gândire și judecată asupra faptelor? Pentru că nu numai beneficiile rapide, imediate și, mai ales, necinstite și înșelătoare fac parte dintr-o așa zisă „viață bună”. Nu! Cred într-o cinste lăuntrică, cred în muncă și în res-

pect reciproc. Așa mi-am dus viața până acum. Și nu-mi pare rău!

Noi – se vede cu ochiul liber – nu mai suntem nici respectați, nici iubiți, nici măcar luați în seamă. Noi trebuie să fim distruși, nouă trebuie să ni se ia totul, prin boală, prin potop, prin valuri sufocante de căldură, prin grindină și inundații. Nu se înțelege? Mi-ar plăcea să cred că nu ne-am făcut-o chiar cu mâna noastră. Sau da? Mai există și condiții obiective. Dar nu trebuie – cu credință în suflet și cu puterea minții – să cădem de la nivelul de om la nivelul de specie.

Oricum suntem într-un război. Și ca să mai adaug, în final, un citat din John Steinbeck (cine știe, știe, cine nu, să afle cine este): „Orice război este un simptom al eșecului omului în calitate de animal gânditor”.

Frumoasa noastră Grădină-Mamă-Pasăre speră, dorește veșnic, să mai poată zbura spre alte vremi, dar simte cu tristețe că cea de-a doua aripă a sa, încă tremură nevindecată, undeva în munții și câmpiile verzi ale nordului plaiurilor cu nume de baladă. Se adună, însă, anii. Cam mulți. Prea mulți! Dacă vreodată păsările de pradă care stau la pândă nu-i vor mai recunoaște identitatea și, mai ales, culorile penelor sale eterne? Doamne, ferește-ne și... mai apără-ne!

Eugen CRISTEA

Cer prea mult?

În 2017 am fost scos aproape cu forța la pensie de la Teatrul Național. Împliniseam 65 de ani. Oooh, i-auzi colo, îngrozitor, cumplit, bătrân, inutil, dinozaur, depășit, consumator inutil, conform spuselor imbecile ale bătrânei urâte, rele și arogante din fruntea „marii, uniuni europene (deliberat cu litere mici), imperiu ireal pe cale de prăbușire anunțată. Buun! La câteva zile, m-am procopsit cu un antipatic atac cerebral, pe fondul șocului renunțării la serviciile mele artistice, desfășurate – totuși – cu mândrie, modestie și devotament vreme de zeci de ani: 1976-2017... Am rămas în continuare colaborator într-un spectacol cu mare succes de public, „Allegro, ma non troppo”, datorită înțelegerii umane manifestată atunci de regretatul Ion Caramitru. Îmi doream o pensie liniștită, pe care, de altminteri, deja

mi-o plătisem în avans atâția și atâția ani... Să nu uităm acest aspect important! O pensie liniștită alături de soția mea – de asemeni, scoasă urgent la pensie cu mai mulți ani în urmă – și de minunea noastră de cățeluș – Yummy. Am spus „liniștită,„. Aveam ce face. Se iviseră noi posibilități de colaborări la diverse alte teatre bucureștene, aveam – rar, ce-i drept – colaborări interesante în emisiunile TV ale Marinei Almășan, alături de care am cunoscut mari și elegante satisfacții profesionale de peste 25 de ani, începusem deja lucrul la o nouă carte de amintiri. Am destule pentru zece volume, slavă Domnului! Așa e când muncești neîntrerupt ani de zile, ai de unde aduna amintiri... Ei, și apare ca din senin (aiurea, din senin!) dezastrul numit Pandemie, mă rog, pentru corectitudine politică, pentru corectitudinea MEA politică, să-i spun PLANDEMIE... Din pământ, din iarbă verde sau, cum zicăștia de ne conduc nu din umbră, cum se crede, ci deja pe față, la vedere, din liliac și pangolin... Băă, al dracu liliac... Inițial mă gândisem la floare. Am greșit. Nu era floare... Buun! Și iată cum, de unde mă gândeam cât de frumoasă va fi pensia, m-am

trezit asemeni unei frunze în vânt, m-am trezit peste noapte sclav, persona non grata, categorie de risc, năpădit de spaime, temeri și frici induse cu forța, agresat minut de minut de știri panicoase și panicarde, de minciuni continue, de amenințări deloc voalate, dimpotrivă, de certat zilnic de către un individ care, pentru mine cel puțin, reprezintă cea mai cumplită prezență așa-zis umană, o prezență dominată de ură, ură pe care a izbutit să o inducă întregii populații (că popor nu mai avem demult, nu?), ură indusă cu o determinare demnă de o cauză mult, mult mai bună... Am respectat cu greu toate deciziile aberante luate în pripă și după ureche, am petrecut dimineți întregi alergând să-mi iau o bucată de pâine, de frică să nu care cumva să depășesc limita impusă la ora 11 dimineața (ce, ați și uitat?), nu am mai intrat în magazinele alimentare burdușite de E-uri și toate chimicalele „marii” uniuni de la care vine lumina (că, ce să vezi, acu lumina nu mai vine de la Răsărit, cei din generația mea știu despre ce vorbesc!), abia am mai jucat câte un spectacol ici-colo. Bine că nu mi-au pus masca inutilă și pe scenă... Din cauza aceleiași frici am ratat nenumărate zile de vacanță... Am stat în casă, citind enorm. Spre deosebire de populația din ce în ce mai analfabetă (nu, nu e vina ei), eu mai citisem câte ceva și înainte... Am avut acces (de fapt, ni l-am luat singuri) la zeci de cărți care deja vorbeau de ani de zile de vremurile cumplite pe care autorii le prevăzuseră aproape la virgulă...

Și azi? S-a schimbat ceva? Nu. E mai rău... Ați mai văzut dvs. oameni fericiți? Eu nu. Mi-e frică să mai ies pe stradă (mă rog, cât m-or mai lăsa ăștia). Dumneavoastră nu aveți cum să-i vedeți, cei mai mulți aveți mașini. Până vi le va înlocui „marea”, uniune cu d-alea electrice. Sau cu roboți-taxiuri. Sau pe jos, să faceți condiție fizică, nu? Să înverziți planeta, biata planetă sufocată nu numai de noxe, cât, mai cu seamă, de prostie și de mult prea plinul acumulărilor fără rost... Ce se fac în zilele astea ăia cu vile de o mie de camere? Ziua de carantină și camera... Uite! E o soluție... Mda, să ieșiți din case... Asta dacă veți mai avea de unde pleca (să nu

plecați de la altă adresă, că n-o s-o mai găsiți în buletin...) sau dacă veți mai ști cine sau CE naiba sunteți, sau dacă veți mai ști cum să vă îmbrăcați, bărbat sau femeie, depinde cum vă simțiți în dimineața respectivă... Ziceam că mi-e frică să mai ies pe stradă, nu de alta, dar nu mai suport să văd atâtea chipuri triste, fețe căzute, îngrijorate nu numai de ziua de mâine, ci și de orele, ba chiar de clipele următoare, oameni cu privirea în trotuare, muuult, muuult mai triși și lipsiți de speranță decât pe vremea bietului Ceaușescu...

Cică lumea se schimbă! Hai, să mori tu? Pe ce? Sau CU ce?

Hai, că m-am plictisit! Am pornit de la pensie și uite unde am ajuns... Las-o pe „marea” greta trotineta să rezolve ea problemele lumii de pe penibilul ei soclu care-i suportă statuia la fel de penibilă de la Oslo...

Între timp, popor român progresist, plimbă-te pe trotinete, (mai nou, văd că merg câte doi pe o trotinetă!!!), vaxcinează-te ca să poți circula noaptea (asta, ca să nu vezi ziua chipurile celor triști), mergi la marile festivaluri ale inteligenței în acțiune, la târguri de baclavale, gogoșari, castraveți etc....

A, și nu care cumva să uiți de marele ideal dâmbovițean: micii și berea în sticlă de plastic! Poftă bună!

Un singur lucru vreau: DAȚI-MI VIAȚA ÎNAPOI!

Așa, cât de cât normală, cum era până acum...

CER PREA MULT?

EUGEN CRISTEA

P.S. Ca să evit comentarii absolut inutile, precizez că în Adeverința Medicală eliberată de medicul de familie se stipulează că ORICE VACCIN ESTE CONTRAINDICAT, din cauza problemelor de sănătate. Nu vă speriați dacă mă întâlniți pe stradă! AM ANTICORPI...

ACELAȘI

Și mă testez zilnic, PE BANII MEI... DIN PENSIE...

TOT ACELAȘI

Uasile MUSTE

INIMA LUCHIANĂ

când vei uita va trebui
să mor
nu va mai fi loc nici
lume nicăieri
vei fi cu mine dincolo
de zbor
și doar iubire vei veni
să-mi ceri

și îți voi da cu-asupra
de măsură
spre-a nu-mi visa
definitiv plecarea
cuvântul meu te-a
sărutat pe gură
în gura mea să te
închidă marea

vei reveni la mine într-o
seară
să te culc în visul ce
mă lasă
numai cu tine și va mai
fi țară
să te iubesc la Coruieni
acasă

CÂND LUMILE

când aripile noastre
vor fi brațe
neîncetat vom fi
împreună
pe pământ amândoi
să ne scriem viața cu
lună

inima mea se va
întoarce
să trăiască mai departe
cu tine
când brațele noastre
vor fi aripi
și cerul meu te va ține

până în lumea de
mâine
până în lumile toate
pe muntele tău și în
mare

iubindu-te-n imagini și
date

FEMEIA DE LĂNGĂ INIMA
MEA

tu ești femeia care mă
va întoarce acasă
Luana
inima ta va plânge
atunci plâns nelumesc
și străin
ultima oară ochii iubiți
cei mai dragi din toată
lumea asta mi-au fost
ochii tăi
vor plânge pentru
mine
pe mări pe câmpii
risipite senină va fi
dimineața aceea
îmi voi așeza fruntea
pe rochia ta și inima
îmi va închide ochii
în toate nopțile când
n-am să mai fiu
va arde cu iarba pe
culmi

ÎN MUNȚI CU TINE

tânăr aș fi fugit cu tine
în munți
te-aș fi iubit cum
nimeni nu a mai făcut-
o primăvara grăul
neîncetat rodind
și numai din iubire m-
ai fi cunoscut

de lângă tine nu m-aș
fi desprins
n-aș fi plecat de lângă
sânii tăi
și ți-aș fi scris sonetele
pe pernă
din munți mereu m-aș
fi întors în văi

în valea ta s-ar fi întors
oceanul
pe unde mări veneau
să le numesc
să fie fiii mei cu gust
de sare
și doar sub munte să-i
însuflețesc

VOI RĂMÂNE

n-am știut niciodată ce
tărâmurile luminează
iubirea ta
până ți-ai deschis într-o
seară inima spre
mine
n-am știut niciodată
acum știu că de iubire
nu voi muri
că ochii tăi vor ține
deasupra mea cerul
senin
iubirea ta mi-a luminat
un veac singurătatea
de aceea totdeauna cu
tine voi rămâne
cu sângele inima și
numele meu să te
iubesc

ZIUA ACEEA

mă rog de ziua în care
nu vei mai ști nimic
despre mine
și nici despre cântecul
meu rămas în
genunchi
inima mea te-ar fi iubit
și în genunchi Line Eve
dar în genunchi te poți
numai ruga și murind
nu mai iubești ci visezi
câtă moarte poate
ierta
câtă moarte poate
încăpe în viața ta
pierdută
câtă viață nu va mai
căuta răsăritul în ochii
tăi
rătăciți acum prin
zoriile celor ce nu vor
pleca
să caute asfințituri mai
blânde decât
am căutat eu suferință
și iubire
încă și încă

LINIȘTEA DE LÂNGĂ

la capătul ierbii era
doar liniștea verde
în cutiuțele de aur ale
asfințitului
așa încheiam la gât
nasturii tuturor zilelor
noastre
apoi am lucrat în mari
cariere de zăpadă

fulgul de nea era
căutat de îngeri mai
ales
ei construiau în
apropierea mărilor
castele sau
tineri erau trimiși în
războaiele altora
dar tinerii îngeri
îmbătrâneau

dragostea mea pentru
îngeri s-a stins
cum focul se stinge în

mersul pe ape
și eu voi fi cândva de
iarbă învins
dar păsările nu vor ști
să mă-ngroape

CHEIA NIMĂNUI

se va face frig pe
strada unde ai locuit
când nu te voi ruga să
mai vii
de atunci
eu nu voi mai crede în
cântecul tău
cheia
casei mele voi fi
aruncat-o demult
voi fi eu însumi o cheie
pentru nimeni
ce va fi sau ce nu va
mai fi
cu inima mea

totuna
peste lume
praful și pulberea

DESPRE IUBIRE

îmi pasă
de fiecare pas pe care
îl faci pe pământ
ție
să nu-ți pese
cine te lasă

EVE LINE-LUANA-LUCHIANA

micuța mea iubită Line
Eve
tu ești a mea cu păsări
și păduri
și eu al tău înseninate
seve
rânind albastrul dușilor
conduri
cu ochii tăi iubita mea
Luana
nici cer cu lună nu ne
va opri
când între sâni tăi
foșnind pădurea
de drag genunchii îți
vor tresări

și vindecat de
renunțare Luchiana
te voi iubi cum n-ai
mai fost
iubită-n nici o altă galaxie
de micul Dambe știută
pe de rost

BINELE FĂRĂ MINE

ți-am spus într-o zi că
pe mine nu mă poți
îngropa că
inima mea se va
întoarce să te viseze la
Coruieni
să caute fără tine
iubirea pierdută pe
dealuri
într-o viață despre care
nimeni nu știe nimic

din
ceea ce o să fie și tu o
să spui că e bine că e
mai
puțină durere pe
pământ fără mine și o
să râzi
amintindu-ți cum nu
m-ai cunoscut și
nimeni nu știe
că poți să mă îngropi
în copilărie

ALTĂ ÎNDEPĂRTARE

de dragul tău voi
închide cândva porțile
vor fi lângă mine doar
stele speriate de
întunecare
și ochii tăi mai senini
decât viețile sfinților
îmi vei săruta fruntea
ce a visat și iubit
genunchii pentru
ultima oară
și zilele noastre ca
florile de vară
mulți vor vorbi despre
un mort fericit
dar nu voi fi eu

Any DRĂGOIANU

Permanența unghiurilor

măsor camera din colțul vestic și până la ușă
sunt trei metri și un oftat prelung
într-o izolare perfectă ar fi de ajuns
dar la toate calculele adaug isteria vecinei
care trezește tot blocul la ora 3 dimineața
pe mine m-a acuzat că am lipit peretele de
urechea timpului
și se aude sforăitul secundelor
am destule necazuri încât nu mă pot gândi
la fricile nimănui
distanța dintre mine și mine mă preocupă
cel mai mult
am ajuns să mă ridic din fotoliu pe sfert
să umblu incompletă prin casă
încercând să schițez câteva gesturi
pentru o recuperare ulterioară a memoriei
trec de la pasiv la activ
cum trec știrile de la un canal tv la altul
mi se pare că mă sustrag de la propria viață
că mă fur și mă vând la colț de lume
e normal să fie așa
anul acesta seamănă cu un cadavru
din care se taie sistematic
zilele sunt exacte la milimetru
iar vecina ne strigă pe fiecare în parte
scriindu-ne numele pe coli albe
apoi ne trezim că le aruncă pe fereastră
și vântul le duce pe trotuare
măsor camera din colțul vestic și până la ușă
sunt mai puțin de trei metri
bucățile lipsă aleargă pe străzi
să prindă coala unde numele meu
vrea să ardă

Distanțări

încep să mă obișnuiesc cu poemele
care au o curgere programată
de la dezlănțuire zdravănă spre delir
un fel de *matrită* așezată pe grumazul
unui anotimp oarecare
și târâtă în bezna cuvintelor

ceva ce trebuie să rămână
după lunile acestui arest preventiv
încep să iau totul ca pe un fier încins
ce va străpunge figurile osoase dezmeticite
de ploile
unor zile înscrise în calendar
îmi va fi greu să mă dezlipesc de lângă
zidul perfect
decorat cu veșnica răbdare a unor ceasuri
dar voi renunța la căutări și formări obligatorii
de parcă sufletul meu nu ar vrea să încerce
evadările sistematice
am ajuns în centrul atenției mele
abia acum știu să mă laud cu ce am
aruncat pe fereastră
și cu ce am păstrat în coșul de rufe
nu vă faceți griji plănuiesc să îmi amăgesc
demonul
și să-l fac să mă urmeze ca un câine
credincios
aruncându-i o bucată de amintire
să se lipească de podea
așteptând o nouă lege
încep să mă obișnuiesc cu rotirile
succesive
când lumina se strecoară prin perdelele cu
ciucuri albaștri
eu mă mut pe fotoliu și citesc un poem
pe care am uitat să-l scriu
îl am în palme prins cu agrafe
seamănă cu aripile unei vrăbii pregătite să
ciugulească
mai multe clipe îngrămădite în suflet

Strategii de înlocuire a sinelui

mă străduiesc să fiu *tu*
printr-o venerare complexă
necunoscându-ți intențiile
sau lenea de a însăila o poveste
stau la marginea unui câmp virtual
și aspir la ceva mai mult decât un poem
plin de farduri și îmbrăcat la patru ace
vezi
inima mea nu e venită la o festivitate de
premiere
unde i s-a întins covorul roșu
te asigur că rabdă într-un pustiu demonic
și atunci când nu spui nimic totul devine ațos
până și aerul pe care-l respir
mă înec și tușesc
e un fel al meu de a veni lângă tine
cu genunchii arzând de febră

mă străduiesc să te îndemn
la o schimbare echitabilă de suflete
când ești departe de tine
și ți se înscenează o rană
să mă lași să ajung în trupul tău
ca o fericire necontrolată
încă lucrez la strategia invadării
tu ai treizeci și două de motive
să îmi spui că ruptura aceasta
îți pune în pericol toată strădania unui drum
de care te simți legat
eu am cu mult mai multe
să vreau scânteia ce mă va readuce
la viață

Visezi

că degetele tale
ating părul unei femei străine
și te retragi cu o frică teribilă prinsă de buze
ai un fel exagerat de a simplifica lucrurile
nicio filosofie nu te ademenește
însă căderile sunt previzibile
din generație în generație
te îndemn să lași împotrivirea la fereastră
și să ascuți cântecul tastaturii
care deșteaptă orice suflet

închide ochii și amintește-ți
că ai venit de atâtea ori
cu dimineața în privire
și te-am făcut demon sau înger
până m-am plictisit
apoi tăcerea
cu o seriozitate de invidiat
a umplut distanța dintre noi
visezi că degetele tale
ating sânii unei femei străine
și te pândesc nenorocirile apocaliptice
ca atunci
în duminica aceea albă
când am năvălit barbar în sângele tău
și n-a mai rămas nicio urmă de singurătate

Etichetă

nu m-am gândit la nicio răzbunare
îmi mestec diminețile cum mestec bucățile
de pâine
în același ritm
și ascult timpul cum intră prin urechile acului
ca o cămilă flămândă
nu-i nimic
suport și această revărsare de egoism
mă las îmbrâncită și lovită peste degete
la fel cum fac toți cei care s-au născut
sub semnul unei zodii de apă
fără să știe a înota
mă gândesc la zilele de vară
când mă pierd pe cărările verzi
și mă vindec de toate neîmplinirile
din anii copilăriei
pun nume ciudate orelor
care trec asemeni carelor vechi
cu un scârțâit prelung al roților
sunt atât cât să încap într-un destin
mâzgălit în grabă
pe o bucată de pământ reavăn
cine să-mi spună că înaintea semnelor
au fost doar mama și tata
apoi venirea mea accidentală
i-a îmbătrânit
nu m-am gândit la nicio răzbunare
îmi strâng genunchii la piept
cât să încap în poemul acesta

Marilena UELICU

SĂ VIN LA TINE IAR... ȘI IAR

Aprinde lampa în grădină să te găesc în
balansoar,
Să facem dragoste-n surdină sub frunzele ce
zboară iar
Ca un miraj, în roi de fluturi irezistibili de
frumoși,
Să ne iubim sub clar de lună că doi
îndrăgostiți sfioși.

Să ne zidească în mirare cu stelele ce s-au
aprins
Când gura mea, roșie floare, sărută părul tău
cam nins,
Și toamna asta minunată să ne îmbrace în
fiori
Cum a făcut-o și-altă dată... să ne iubim de-
atâtea ori.

Aprinde lampa-n miez de noapte cu dragoste
să te privesc
Când buzele-ți îngână șoapte rostind în taină
„te iubesc”,
Să mă-nvelești cu poala nopții până la
glezne, să tresar
De-atâta dragoste aprinsă, să vin la tine iar...
și iar.

POATE AZI...

Poate azi... sau poate mâine, îți voi scrie un
poem...
Nu va fi despre iubire, dar nici nu va fi
blestem...
Și la poale de iluzii voi cita un scriitor
Care mi-a rămas în suflet veșnic și nemuritor.

Poate azi... sau într-o noapte, am să te
iubesc din nou,
Tu ai fost și vei rămâne în povestea mea
ecou,
Și dacă îți par nebună că mai scriu
nedescifrat

Este că privesc spre lună și cu gândul am
zburat

Către starea ireală care-mi toacă insistent
Brațul poeziei mele ce se naște din talent.
Poate azi... sau niciodată, nu voi recunoaște
că

De iubire-s posedată... Nimeni nu mă
vindecă!

CÂND TE-NȚEAPĂ TRANDAFIRII

Luna plină de iluzii și șampania de seară
Mărginesc perna de vise prin mătasea ce
separă
Noapte-albastră de iubire și emoția-ntâlnirii
De suspinul dimineții când te-nțeapă
trandafirii.

Nu mai simți nimic în vene când se termină
iubirea,
Geana lacrimilor tale tremură când duci
privirea
În trecutul sărutării, apăsă pe-o buză goală,
Și ți-e vagă amintirea ca o lecție de școală.

Doare rău nimicul care se strecoară în
suspine
Și se ceartă-n disperare sângele ce-ți curge-
n vine
Cu o inimă bolnavă de iubirea care moare,
Lăsând poezia oarbă și veninul în picioare.

ÎN CĂLIMARĂ CODRII PLÂNG

Îmi amorțește mâna dreaptă și uneori piciorul stâng,
Mă doare inima și-o treaptă încerc să urc, și
pumnul strâng,
Să nu pierd lacrima ce-mi curge pe-obrazul verde și nătâng
Când versu-mi țipă în peniță și-n călimară codrii plâng.

Mai scriu cu gândul când mă doare o
amintire sau un dor,
Și-mi pun la suflet alba floare să uit durerea tuturor,
E primăvară azi în țară, dar tu nu vezi al ei izvor
Că la fereastra ta umbroasă și florile în
glastră mor.

Azi ți-am trimis mesaj de bine dar telefonul ți-e închis,
Am înțeles: ai ore line spre somnul care ți-e prescris,
Dar vreau să știi - aș da o viață s-avem la răsede un bis,
Prietenia nu se uită... ci se transformă într-un vis...

TE-AI DUS ÎN CELE ȘAPTE ARTE

Viscolul minții poartă-n aripi trofeul amintirii tale,
E iarnă iar și luna cerne metafore de neuitat,
Am luat condeiul ros de vreme și rup penița în petale
Măcar așa să îți pot scrie un vers de lacrimi nepătat.

Ascult iar melodia care a stors din mine cinci volume,
Și m-așteptam să fiu de piatră, dar sângele îmi bate-n vers,
Las ochiul minții să se zbată și rătăcesc iarăși prin lume,
Purtând făclia de iubire până la poli de univers.

Refrenul ăsta mă omoară, e un vulcan de note moarte,
Pianul arde de tristețe, vioara curge ca un râu,
Nu te găsesc în lumea asta, te-ai dus în cele șapte arte, -
Ești macul roșu care doarme în neștiutul lan de grâu.

ANI LA RÂND

Ani la rând te-am căutat printre valuri înspumate
De la mare până la munte dorul mi l-am spintecat
În iubire, dar și-n ură, căutând doar nestemate,
Te-am cântat în poezie însă iarăși ai plecat.

Ani la rând am scos în noapte ochii mei înlăcrimați,
Și-am făcut cu luna pace să mă lase să te-adorm
Pe un pat în care sânii-mi sunt de vise frământați
Când din iarna ce-am uitat-o în iubire mă transform.

Ani la rând am scris poeme, tot sperând să îmi citești
Blestematele cuvinte cu glazură de amor;
Printre rândurile negre pus-am inimi îngerești
Și săruturi adunate... de același autor.

TU

Tu mi-ai pus penița-n mână și o rimă mi-ai mai dat,
Eu, cu lacrima iubirii pagini multe, am udat,
Mi-ai dat dragoste și aripi și-un ocean de amăgiri
Și-am scris carte după carte sub hulpavele-ți priviri.

Mi-ai închis apoi o ușă lăsând dorul meu flămând
Și cuvintele-mi sărace au trăit de-atunci, rimând.
Poezia mea e seacă fără ochii tăi haini
Și mă pierd arzând haotic printre-atâți poeți străini.

Dă-mi un semn! Dă-mi partitura unei melodii de dor
Ca în serile de ceară când credeam că pot să zbor,
Tu mi-ai arătat înaltul și-ai pus stelele pe cer,
Eu... doar te-am iubit în taină și-n tăcere te mai cer...

Bogdan-Alexandru HAGIU

Umbra zidită [1]

„Revine iarna... Eu rămân **Străinul**...” [2]

Copacii bătrâni, căzuți la pământ, sau cei cuciși de fulger, nu putrezeau niciodată. Dimpotrivă, lemnul se întărea parcă pe zi ce trece. Noaptea toți arborii se făceau roșii, cu o strălucire slabă. Păianjenii din acea pădure țeseau pânze rare, destrămate, ca și cum știau că înafară de ei nu există alte vietăți în acest loc, decât poate doar păsările care ajungeau în zbor deasupra coroanelor uscate, apoi se îndepărtau rapid. „Ai curaj și acceptă-ți moartea, altfel vei răătăci pe vecie în această pădure”. Cu acest gând se trezi Vlad Sălăgean, iar vorbele i-au ars multă vreme mintea, chiar în timp ce și-a dat barba jos cu briciul, chiar în timp ce întetea focul în sobă. Se temea de moarte. Îi îngropaseră umbra la temelia conacului grofului. Îi luaseră măsura umbrei pe când era copil. Se juca cu două bucăți de cremene, una ruginie și una cenușie. Le-a izbit până când cea brumărie s-a desfăcut în țândări, dar tot nu au ieșit destule scânteii ca să aprindă paietele uscate. Era dimineață iar umbrele erau lungi. A lui era cât pentru un flăcău căruia i-au dat tuleiele. Și atunci i-au măsurat umbra. Doi meșteri zidari, care se apropiaseră pe nesimțite. A plâns, s-a rugat de ei să nu i-o zidească. Să îngroape un cap de cocoș, un cap de miel, un cap de câine, ori un cap de lup, dacă se tem atât că zidurile se vor năru. Dar nu umbra lui. Bărbații au râs și au părut că se lasă înduplecați. Dar i-o zidiseră. La șaisprezece ani s-a îmbolnăvit. Era ucenic la un vestit zugrav bisericesc. Uneori i se întâmpla ca ochii să devină dureroși și să nu mai poată aprecia proporțiile. Picta atunci brațe alungite, degete întinse nefiresc de mult, nasuri uriașe, căciuli aproape la fel de mari ca trupul. Meșterul l-a certat, o dată, de două ori... Până la urmă i-a spus să plece, că nu va ieși nimic din el. Vlad s-a încăpățânat însă. Când ochii nu îi erau două bile tari și dureroase, putea picta destul de bine. Chipurile sfinților erau subțiri, ochii mari, după canoane.

Așa

că acum lucra la biserica din Valea Adâncă. Mai avea mult. S-a îmbrăcat în grabă și a ieșit, deși afară nu se luminase. S-a chinuit o grămadă cu zăvorul din lemn, dar până la urmă a reușit să deschidă ușa bisericii. Ochii nu îl dureau iar vederea îi era limpede, așa că trebuia să se grăbească. A aprins două sfeșnice, fiecare cu trei brațe. Pe pereții pictați fugeau umbre. Umbrele lumânărilor, nu ale flăcărilor, pentru că flăcările erau lumină, iar lumina nu putea fi atinsă de nicio pedeapsă. Umbrele mângâiau lemnul crucii pe care era răstignit Mântuitorul, apoi se trăgeau înapoi, fără a-i atinge picioarele. Au zăbovit apoi pe registrul în care erau înfățișați Adam și Eva, au stat mai mult acolo. Parcă au lăsat o urmă de întineric în pletele lungi, pe care Vlad le făcuse blonde ale femeii și castanii ale bărbatului. Acum erau parcă mai întunecate. Pictorul amestecă iute galben, brun, negru, alb, până obține nuanțele pe care le dorea. Începu să refacă părul lui Adam, pletele Evei. Dar nu mai ieșeau ca înainte. Se cunoștea stratul nou de vopsea, care parcă încadra chipurile într-o coroană, dar nu una de rege, ci un cerc de fier folosit de călău pentru a smulge mărturisiri. “De ce nu s-a îmbolnăvit groful? De ce nu el? El sau copiii lui? De ce eu? De ce mi-au zidit umbra? Unde era tata să mă scape? Unde era mama? Au spus că mă vor apăra întotdeauna!” Doctorul spusese că nu își poate da seama cu exactitate ce boală are. Dacă e numai la ochi, își va pierde vederea. Dacă e la creier, va muri. Ori cum, nu îl poate ajuta nimeni. Nici știința, nici leacurile băbești. Puțin probabil să trăiască mai mult de treizeci de ani. Acum avea însă patruzeci. Cu mâna încă sigură, Vlad pictă cocoșul care nu va

apuca să cânte a treia oară, că Petru se va lepăda de Hristos. L-a așezat în vârful unui stâlp, căruia după ce s-a gândit o vreme i-a adăugat ramuri, transformându-l în pom. Pomul vieții, iar pasărea din vârf era sufletul. Cu o umbră de zâmbet, a zugrăvit și ceasul morții lui Hristos. Semăna cu pendula din conacul grofului. Nu i-a făcut însă nicio cifră, iar limbile... limbile ar fi trebuit să arate ora trei după-amiază. Dădu un strat de vopsea, apoi pictă un ceas solar, după modelul celui pe care-l purta groful la brâu, legat de un lăntșor. Se lăuda că i-l dăduse un meșter neamț, și că nu trebuia întors. Era un disc împărțit pe jumătate de raze lungi, ce se sfârșeau în cifre romane. Un ac de metal proiecta umbra. Atât doar că dacă nu pictase soarele, acul nu avea ce să arate.

- Ce faci, măi, ce faci? Parcă ți-am spus să nu mai pictezi astfel de prostii! Ce, crezi că oamenii vin ca să vadă năzbâtiile astea?

- Cu respect vă reamintesc, domnule Silaghi, că nu mai sunt de mult ucenicul dumneavoastră. Nu că nu v-aș fi recunoscător pentru câte m-ați învățat, dar mie nu îmi place să...

I se adresa după moda franțuzească, așa cum știa că îi place.

- Bine, bine, continuă cum vrei tu, dar să nu zici că nu am vrut să te ajut. Să știi că altuia nu i-am dat niciodată așa sfaturi...

„Nici nu a pus mâna pe pensulă de când e aici! Nu s-a murdărit de vopsea! Dar îmi dă sfaturi... Ei, nu că nu ar fi bune, dar...”

- Acum suntem colegi de breaslă, Vlad, nu mai ești ucenicul meu, dar poate mai știu și eu câte ceva... Uite, de exemplu, aici, cum ai redat profunzimea? Nu se face asta prin umbre cenușii, ci prin nuanțarea culorii.

- Da, aveți dreptate, așa e.

Vlad Sălăgean corectă în grabă ce greșise (sau poate era mai bine așa?), fiindu-i recunoscător bătrânului că venise acolo și continua să-i dea sfaturi, chiar dacă el nu prea merita. Nu prea merita el sau moșul exagera? Uite, de exemplu, cum se îmbrăcase azi! Avea o pălărie florentină de un model ce nu se mai văzuse de vreo două sute de ani, verde ca... unde e cel mai aprins verde? Brotacul, frunza de... Mă rog, verde foarte aprins. Și ce pelerină! Împărțită în două, pe lungime, jumătate neagră, jumătate albă. Cu tunică roșie! „Remus Silaghi! Silaghi, nu Sălăgean, ca pe mine, ca să intre în grațiile cârmuirii!”

- Dar ți-e bine, azi, măi băiete? Nu te dor

ochii?

- Nu, până acum, nu.

Un timp lucră în liniște, urmărit de ochii negri ai bătrânului.

- Ai cel mai mare dar, cel mai mare avantaj, și anume tinerețea.

- Ei, nu mai sunt nici eu atât de tânăr. Ba chiar mă pot numi bătrân de acum.

- Dar măcar nu te doare nimic. Uite, pe mine mă dor oasele atât de tare, că nici nu mai pot ține pensula în mână.

- Îmi pare rău.

- Da..., ei, da..., așa e viața. Dar știi ce zice lumea? Că sunt atât de frumos, că aș putea sluji de model pentru un pictor care ar vrea să-l înfățișeze pe Adonis.

Fără să vrea, Vlad Sălăgean se uită la chipul bătrânului. Fără să vrea, pentru că îl știa prea bine. Trăsături regulate, chiar dacă nasul era prea mic, obraz nebrăzdat de riduri, favoriți albi lungi până la piept, plete albe...

- Mă dor oasele atât de tare, că deseori mă gândesc să îmi iau viața. Tu nu?

- Nu.

- Niciodată?

- Chiar niciodată.

- De ce?

- Pentru că nu m-ar mai îngropa în cimitir. Dacă îmi iau viața, năluca mea se va răzbuna pe zidarii aceia.

- Da, care ți-au furat umbra...

- Și oamenii se vor răzbuna la rândul lor pe mine. Nu mă vor îngropa în cimitir.

„Nu știe, dar bănuiește!”

- Bine, Vlad, bine, foarte bine atunci...

- Și în primul rând că sunt creștin!

- Bine, măi băiatule, foarte bine! Mă bucur că sfaturile mele au rodit atât de bine. Ești un băiat curat. Dar ce zici, ce se întâmplă dacă cineva fură umbra unei femei gravide? Poate să se nască un copil cu defecte?

- Nu știu, nu am auzit.

- Cu minte slabă... așa ceva? Sau pitic?

- Adică să rămână pitic... Nu știu, maestre, v-am spus că nu știu.

Bătrânul tăcu îndelung, urmărind mâna lui Vlad. Surăse când îl văzu că greșește iar.

*

- Măi Vlad, ia spune tu drept, de ce faci figurile astea prelungi? Nasurile astea așa de mari,

degetele care se alungesc...Picioarele astea așa de scurte? Hai, înțeleg, torționarii lui Hristos trebuie să aibă trupuri diforme și trupuri hâde, pe măsura caracterului. Dar văd că aici l-ai pictat ai-doma și pe Mântuitor. Nu e asta blasfemie, măi băiatule? Sau vrei să zici că procedezi așa ca să arăți că Mântuitorul a luat asupra sa păcatele oamenilor...Așa-i?

“Sunt bolnav, nenorocitul, sunt bolnav! Norocul și sănătatea mea sunt la grof acum! Mi le-au luat zidarii ăia blestemați! Nu m-a apărut nimeni!”

- Nu mai lucrez astăzi, domnule Silaghi! V-am spus că nu suport să vorbiți așa cu mine! Vă rămân recunoscător, dar astăzi plec!

- Vlade, nu fi mândru Vlade! Mândria e un păcat diavolesc, îți va aduce numai necazuri!

Dar Vlad nu-l mai asculta. Leșise în ulița învăluită în ceață și mergea repede, uitându-se mereu în urmă. Se temea să nu umble după el câinii aceia cu blană roșcată, pătată cu negru, ce urmăresc omul căruia i se apropie moartea. Din ceața sau din fumul ce se strângea de la casele răspândite prin văile munților ieși Ion, groparul satului.

- Groparule, aștepți să-mi sapi groapa? Mai așteaptă, sau fă ceva, ajută-mă! Mi-au furat umbra când eram copil.

- Nu mă ruga nimic, zugravule, nu pe mine... Eu, ca și tine, sunt un copac din pădurea roșie. Iar în pădurea roșie copacii nu se hrănesc din aceleași rădăcini.

- Spune-mi măcar, de ce ați vrut o biserică de lemn și nu de piatră? Ca să nu poată fi zidit niciun suflet?

Groparul dădu din umeri și își continuă drumul, după câțiva pași oprindu-se și chemându-și câinele ce întârzia, amușinându-l pe Sălăgean.

*

- Măine terminăm, nu? Pentru că, uite, am primit o scrisoare de la Antal Fekete. Zice că vrea să-i pictăm două camere de la conac.

- Și de când îl rugați, maestre?

- Nu te obrăznic! Ți-am zis să nu mai fii mândru, că ai s-o sfârșești prost! Uite, un băiat așa frumos ca tine, și...

- Am împlinit patruzeci de ani!

- Păi ești tânăr încă! Să mă fi văzut pe mine la vârsta ta! Ehe... Pun pariu că tu nici n-ai cunoscut femeia!

- Cum să nu! Ce mă credeți pe mine?

- Păi și atunci unde ți-e muierea, unde ți-s copiii?

- Dar ce, trebuie să am...

Remus Silaghi se lăsă pe spate, mai să rupă jilțul, și râse tare, lucru pe care-l făcea destul de rar.

- Bine, bine! Conacul lui Antal e aproape de Sibiu, așa că te vei putea milogi la iubita aceea a ta cât vrei.

- De unde...

- De unde?! De undeva...Tu ai idee cât de bolnav e taică-su? L-au dus și la Viena, și la Paris...

- Dar ce are?

- Nu știe nimeni, cam o dată la două-trei săptămâni face fierbințeli atât de mari, că se tem că moare. Pun pe el pături, sticle cu apă fierbinte... Bietul om nici nu mai are carne pe el...

Vlad începu să frământa între degete frunzu-lițele singurei plante decorative din cameră.

- Nu cred că vreau să merg la conacul grofului Fekete.

- Atunci nu merge, băiatule! Nu merge! N-ai decât să te duci acasă! Dar unde e casa ta?

De data aceasta Silaghi râse mărunț.

- Ai așa ceva?

*

Peste o oră erau adunați cu toții la masa de prânz. Silvana, soția grofului, îmbrăcată într-o elegantă rochie albă cu dantele bogate, dădea indicații celor două cameriste. Aveau supă franțuzească și friptură de vițel cu garnitură.

- Antal, parcă și tu erai băutor de vin, ca și mine.

- Eram, domnule Silaghi, dar acum...Am să gust și eu, totuși.

Silaghi apucă cu delicatețe o cupă plină cu jeleu de zmeură. Gustă, apoi bău și câteva guri din vinul galben și parfumat.

- Deci vreți să vă lămuriți, băieți! Bine! Povestea începe demult, la Cuj, pe vremea când părinții voștri erau tineri, iar voi, doi copii. Fratele tău nu se născuse încă, Antal. Vă jucați împreună, iar tu, Vlad...

- Da, știu, și eu l-am lovit pe Antal, iar tatăl lui m-a urecheat. Dar...

- Stai, povestește tot, că eu nu știu nimic!

Remus Sălăgean se uită surâzând la Silvana.

- Dar nu înțeleg ce te interesează așa de mult, drăguță doamnă...Mă rog, Vlad s-a dus acasă cu obraji învâpăiați de furie, deși nu avea decât câțiva anișori, și i-a cerut tatălui lui să-l răz-

bune. Că numai el, taică-su, avea dreptul să-l urechească dacă greșea. Bun, și acum pune-te și tu în locul lui Sălăgean. O fi fost el șef în poliția ungară, dar totuși, ca român, nu putea să-i ceară socoteală grofului.

Antal Fekete oftă.

- Așa că eu și Vlad nu ne-am mai vorbit decât de câteva ori până în ziua de azi. În vara aceea când zice că i-au zidit umbra, venise aici cu părinții lui. Voiau să ne împace. Dar doi zidari i-au luat măsura umbrei cu o riglă lungă de un stânjen, pe care o foloseau în meseria lor. Vlad s-a dus aproape plângând la mama lui, i-a povestit ce pățise. Tatăl meu a intervenit imediat, le-a spus celor doi să se lase de prostii, să nu necăjească un copil. Din câte știu eu, au zidit un cap de cocoș din care bucătăreasa le făcuse ciorbă.

- Bun, unde? Că eu nu îmi amintesc.

- Probabil chiar la baza acestor pereți. Era singura aripă care mai trebuia construită. Nici eu nu îmi mai amintesc decât puține lucruri de pe vremea aceea.

Ochii lui Vlad măsurară pereții văruiți în alb, cu chenare aurii. Chiar în fața sa se afla portretul bătrânului Fekete, în mărime naturală. Parcă îl privea batjocoritor.

Remus Silaghi, care culegea alune dintr-un bol, aruncând priviri pline de poftă vorbitorilor, de parcă le-ar fi sorbit cuvintele cu o plăcere mai mare decât lichiorul ce era servit la desert, interveni:

- Și eu ce vină am? Eram aici când zici că ți-au luat umbra? Eram la Cluj când ți-au dat foc la casă? De ce nu ai fost în stare să strângi un ban?

Vlad se ridică, luă scaunul și îl mută în fața șemineului. În oglinda uriașă de cristal se vedeau reflexia lui, și, alături, cea a lui Remus Silaghi. Astăzi maestrul purta o beretă negru cu galben și o jachetă verde cu roșu.

Silvana îi aduse soțului său pipa cu opium.

- Așa a spus doctorul. Deocamdată nu are dureri mari, dar acestea vor veni curând.

- Mai bine bea un pahar de vin, Antal. Sau ceva mai tare. Uite, lichiorul ăsta e foarte bun. Nici nu e așa de greu să bei o sticlă întreagă. Uite, începi de acum și până la noapte ai terminat-o. Eu așa fac în fiecare zi, și, uite, am ajuns la vârsta pe care o am. Și vedeți și singuri că nu am chipul brăzdat!

- Mă întreb, domnule Silaghi, ce caută un om

ca dumneata să picteze o biserică de lemn dintr-un sat uitat de lume, cum e Valea Adâncă. De ce nu stai în Cluj, acolo unde toată lumea te venerează.

Silaghi începu să tușească, sau se făcu. La urmă își dresе vocea.

- Te obrăznicești și tu, Antal, ca Vlad, sau ca slujnica mea, uneori. Vreau să-i învăț câte ceva pe copiii ăștia. Așa cum te-am învățat și pe tine, odinioară. Am mai spus că eu arunc niște seminte. În unii rodesc, în alții nu. În tine au rodit, dar Vald mai are de așteptat. Și atunci mergem și noi pe unde putem. Doar n-o să-l duc acum la Viena. Acolo am studiat eu. Știi că am un scrin plin de diplome. Vlad nici de Cluj sau de Sibiu nu e bun! Și apoi, de când a murit nevastă-mea, de când băieții au plecat la Budapesta și fata la Viena...

Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și nu mai putu continua.

Silvana veni și ea cu scaunul lângă șemineu, dar îl așeză astfel încât să stea cu fața și la Vlad Sălăgean și la Remus Silaghi.

- Și totuși, cum se face că avem această discuție după treizeci de ani de când s-a hotărât destinul nostru? Doar ne cunoșteai, ne vizitam, l-ați avut ucenic pe Vlad, apoi pe alții...

- Și cum de erați prieten cu mama și cu tata? Ba și cu groful?

- Dacă credeți că am greșit cu ceva, sau mai bine zis dacă mă bănuieți, eu m-am ridicat și am plecat chiar acum! Dar nici că mă veți mai vedea vreodată! Și poate mai aveți nevoie de mine! Cum adică, Antal, să vin să-ți pictez pereții? Ce vrei să fac? Unde?

- Păi, eu m-am gândit chiar aici, în salonul ăsta, unde bănuiesc că a fost zidită umbra lui Vlad. Dăm jos tablourile, oglinzile...

- Și ce vrei să facem?

- Păi, dacă puteți, istorisiți în imagini chiar viețile noastre. Cum a rățăcit Vlad, cum mor eu încă de tânăr, cum s-au dus părinții noștri și s-au bucurat toți de moartea lor...Ar fi un subiect interesant.

*

Noaptea, târziu, când dormeau toți, Vlad a coborât în sufragerie. A aprins trei lumânări din sfeșnic și l-a așezat pe masă. Și-a privit umbra pe peretele de la miazăzi. Apoi pe peretele de la miazănoapte. Apoi pe cel de la răsărit. Mai rămăsese cel de la apus, plin de ferestre, între

care erau oglinzi de cristal. Aici a mers de-a lungul zidului alb, până a ajuns la prima oglindă. Bărbatul care-l privea nu semăna cu el. Nu avea colțul drept al gurii lăsat în jos, și nici fire de păr alb. A ciocănit ușor cu pumnul în pereți. Undeva, în grosimea zidului apusean, era carnea lui cea bună, cea pe care ar fi putut-o avea. Suna mai înfundat. Ce le făcuseră părinții, lui și lui Antal? De ce nu-i feriseră?

*

- M-am gândit, maestre, ce o să facem aici!
- Ce?

- Lumea inversată, după modelul lui Dante, dar nu chiar la fel. Pe peretele de la răsărit facem Clujul, la miazăzi Sibiul, iar la miazănoapte acest conac.

- Și la apus?
- Nu știu, găsim noi ceva. Ce părere aveți?
- Și cum faci tu lumea inversată?

Silaghi rostise ultimele cuvinte cu o intonație batjocoritoare.

- Cumpăr de la Sibiu niște coli mari de hârtie și praf de cărbune. Întâi fac casele și turnurile pe o față, apoi cealaltă față o dau cu cărbune. Întorc hârtia cu susul în jos, o aplic pe perete și revin cu creionul asupra trăsăturilor.

- Ai să murdărești totul. Dar, mă rog, încearcă! Antal e de acord?

- Da, i-am spus.
- Și de ce mă rog vrei tu să faci lumea inversată?

- Ca să vedem ce am fi putut fi, sau ce am fost și nu știm lămurit. Și poate că apar și personaje pe care nu le cunoaștem.

- Hai că...cu asta m-ai dat gata! De unde să apară personaje pe care nu le cunoaștem?

- Veți vedea poate.
- Eu zic, măi băiatule, că ai niște probleme la cap. De fapt, este evident că ai! Sau ai băut ceva din pivnița lui Antal? Vezi, poate nu-ți priește...
- Destul, maestre, destul! Eu am plecat!
- Lasă, că știu eu la cine te duci tu...

*

Începu cu Sibiul. Își făcuse câteva schițe. La jumătatea peretelui înfățișă norul alb, lung ca un șarpe, străbătut de reflexiile soarelui ce răsărise dar nu se vedea încă. Deasupra era locul lumii așa cum o știa cu toții, iar dedesubt va picta lumea inversată, pe care o percepea probabil doar el. În lumea reală, pictă un arc de poartă

văzut de sus, de pe un șir lung de trepte. În spate se vedeau două acoperișuri mari, din țiglă roșie, fiecare cu câte o lucarnă în formă de ochi, ce acopereau în parte turnul înalt al unei catedrale. Pe cât de trufași priveau ochii în lumea reală, pe atât păreau de triști în lumea răsturnată. La dreapta desenă un perete de casă cu două ferestre oblonite, întredeschise. În lumea reală obloanele negre inspirau încredere, în cea inversată, tristețe. Începură să-l doară ochii. Și capul. Ochii îi zvâcneau.

*

- Dar unde sunt copiii? Am venit de trei zile și nu i-am văzut. Haide, Silvana, cumiți- cumiți, dar chiar așa?

- I-am trimis o lună la niște prieteni din Brașov. Și ei ne trimit copiii lor în vizită. Vor sosi curând, mai stau să se mai joace cu ai noștri.

- Foarte bine, foarte frumos! Așa i-am crescut și eu pe ai mei. Mai ales fata, e acasă în toate orașele Transilvaniei. Știi doar că am prieteni peste tot.

Silaghi se opri din vorbă ca să mai soarbă o gură de cafea.

- Am văzut că aveți o servitoare tinerică. Nu vrei să-i spui să mă maseze la șale cu alifia pe care mi-a dat-o doctorul? Nu vreau să mă crezi desfrânat, dar numai așa își face efectul.

- Am s-o trimit!

*

Vlad Sălăgean nu mai zăbovi mult în casa maestrului său. Se va gândi mai târziu cum să se răzbune pe bătrână. Acum avea altele de făcut. Lungit în pat, în micuța lui cameră închiriată, se gândi îndelung. Atât răsuci gândurile, încât nu reuși să adoarmă, și zorile îl prinseră cu ochii deschiși. Dar știa ce are de făcut. Își înșeuă calul și porni spre Brașov, unde ajunse mult după ora prânzului. Își struni calul în fața unei case mari, cu două caturi, lângă Poarta Schei.

- Intră, intră maestre Sălăgean! Castor, cuminte! Cuminte, băiatule!

Dulăul uriaș, adus de niște prieteni nemți, întâi dădea din coadă la Toader, auzindu-i cuvintele, apoi dădea să se repeadă la Sălăgean, lătrând furios. Toader îi răsfrânse pielea cefei și îl ținu bine, iar câinele se supuse scheunând.

- Gata, intră fără teamă!

Vlad Sălăgean păși în curtea pietruită, dar chipul îi era palid. De nesomn, de frică, de

amândouă la un loc.

- Intră în casă, că vin și eu îndată! Vasile! Ia calul domnului! Părinții mei nu sunt acasă, sunt la București.

Toader legă câinele și se grăbi să-l conducă pe Sălăgean în salonul mare, curat, cu mobilă scumpă. Era un tânăr voinic, de douăzeci și ceva de ani, cu mușchi ce stăteau să-i rupă cămașa subțire de mătase în care ieșise afară, în ciuda frigului.

- Ce bei, Vlad? Sau domnule Sălăgean?

- Vlad, Toadere, Vlad! Că doar nu ne cunoaștem de ieri de azi. Pune și tu acolo, ceva, orice.

- Orice?

- Orice, că nu ca să benchetuim am venit.

- Vin de Cotnari e bine? L-a adus tata din Moldova. Îți face mädularul mai tare ca fierul. Eu nu că aș avea nevoie, dar poate tu!

Răse zgomotos.

- Sau o palincă ca pe la noi?

- Pune o palincă. Stai, mai domolește-te! Să-ți spun de ce am venit.

Ochii tânărului îl priviră cu seriozitate.

- Spune!

- Mai vrei să te faci pictor, nu?

- Desigur! Dar nu ucenic la Silaghi! Sau măiei tu?

- Nu, nu de asta am venit.

Vlad îl măsură din priviri. Deși nițel mai scund ca el și cu oase mai subțiri, flăcăul l-ar fi putut doborî cu o singură lovitură de pumn.

- Ai auzit de Nicola Ursu? Zis Horia?

- Cum să nu? Dar ai încredere în mine să vorbești de el?

- Dar tu ai în mine?

- Să văd ce ai de spus. Continuă!

- Dacă învinge, românii vor putea să studieze la Viena. Să fie pictori adevărați...Să-ți spun drept, și eu aș vrea să am o diplomă, ca maestrul Silaghi.

- Unde vrei să ajungi?

- Să-i dăm o mână de ajutor lui Horia! Strânge oameni. Nu-i vei putea aduna decât promițându-le bani.

- Adică nu se mai găsește niciun suflet curat? Să lupte pentru demnitate?

- Nu știu, ieși în stradă și întreabă.

- Și de unde bani?

- Îl știi pe Antal Fekete, groful care are o moșie lângă Sibiu?

- Nu, dar pot afla.

- Ei bine, în zidurile conacului are ascunși

saci cu galbeni!

- Ei nu, zău!

- Zău! Aur strâns de la toți moșii cărora le-a luat pământul, i-a făcut iobagi. Când ajungi acolo, ți se vor alătura.

- Vorbești de parcă am zis că sunt de acord.

- Vei fi, Toadere, vei fi! Îți mai vând un pont: copii lui, o fată și un băiat, stau temporar la un sas bogat din Brașov, Schmidt îl cheamă. Stă la câteva case distanță.

- Îl știu.

- Ei, ce zici?

- Nu știu, să mă gândesc. Să se întoarcă tata de la București. Știi doar că el vrea să fie toată viața ceasornicar, ca și el. Dar acum zice că a strâns destui bani să mă trimită să studiez pictura la Paris. Știi doar că sunt singurul lor copil, cred c-ar muri dacă aș pleca cu răsculații.

- Dar tu nu ai...Măi mămăligă!

Toader se înroși, dar nu spuse nimic. Din acea clipă însă îi răspunse lui Sălăgean cu o politețe rece, orice a mai spus acesta.

*

După amiază Vlad Sălăgean s-a dus la Valea Adâncă. L-a căutat pe Ion Groparul. S-a uitat la chipul bătrânului. Dacă ar fi fost să-l descrie poliției, nu ar fi avut ce spune. Nu ieșea în evidență prin nimic.

- În tinerețe ai fost zidar, așa-i?

- Ai aflat deci. Cine ți-a...

- Dacă nu vrei să te trezești cu gâtul tăiat, ori-când începând din această zi, spune-mi dacă ați zidit și aur în zidul acela.

- Da, am pus zece saci. Uite cam atât de mari... Dar umpluți doar pe jumătate, ca să poată încăpea.

Vlad fluieră încetișor.

- Unde e celălalt?

- A murit. Adică pe mine mă ierți și pe el nu? Omoară-mă acum, ce mai stai!

- Poate te iert, Ioane, poate te iert!

Parcă de niciunde, unul din câinii groparului veni în fugă și se repezi lătrând la Sălăgean. Zugravul scoase unul din pistoale de sub suman și îi spulberă capul.

- Mai am un pistol. Următorul glonț s-ar putea să fie pentru tine. De ce de câte ori îl întrebam pe tata cine sunt zidarii care mi-au zidit umbra îmi

spunea că nu e adevărat, că să mă potolesc...

- Pentru că așa i-a zis groful.

- De ce?

- Nu ne-au plătit. Și eu și Constantin eram lotri. Tatăl tău trebuia să ne spânzure, dar ne-a iertat cu condiția să zidim aurul acela și să ne ținem gurile.

- Și zici că acest Constantin, dacă așa îl cheamă, e mort, ai? Lasă că aflu eu...

Din cât putea să-și aducă aminte, era un munte de om, cu o claie de păr blond, cu fața roșie, nas mare și buze groase.

- Și adică voi nu vreți aurul, ai?

Bătrânul se uită pe ulița pustie, apoi măsură din ochi distanța dintre el și zugrav.

- Ba-l vreau, băiete, ba-l vreau! Dar dacă te omor eu, peste câteva zile voi muri și eu. La fel și dacă sparg zidul.

- Dar dacă-l sparge altcineva?

- Cine? Dacă-l spargi tu, te spânzură. Și pe aici nu se cutremură pământul.

- Poate se va găsi totuși cineva. Ori se va cutremura pământul, că prea e bun că ne ține.

*

Vlad se duse în Valea Adâncă și îl căută pe Ion. Acesta era în cimitir, începea să sape un mormânt.

- Cine a murit?

- Un cioban, nu-l cunoști tu.

- Văd că nu mai poți să ții lopata. Dar sabia ai mai putea?

Ochii bătrânului se aprinseră.

- Cum de nu!

- Vino cu mine în biserică. Vreau să mai pictez ceva.

Alese un loc gol, aproape de altar. Zugrăvi un heruvim cu aripile pline de ochi negri, larg deschiși. Îngerul nu-și ținea însă aripile pe lângă corp, ci le ridicase deasupra capului. Acum ochii priveau dealurile verzi din apropiere, apoi munții, cu stânci și cascade, apoi câmpia plină de maci roșii...

- Până departe, Ioane! Până departe! Adu-i să vadă asta pe toți cei mușcați! Pe toți care și-au pierdut pământul!

- Îi aduc, cum de nu! Eu m-am născut om liber. Dacă nu-mi luau pământul...

- Nu-mi zideai umbra! Și odată cu a mea, și pe a ta!

- Când pornim? Știu unde este acum Crăișorul.

- Tu strânge oamenii. Am să-ți spun!

*

- Vlad, de aia v-am adus aici. Să vedem ce s-a întâmplat atunci.

- Tu nu ai nicio vină, Antal. Suntem amândoi doi copaci din pădurea roșie. O visezi și tu?

- Da, de câteva zile, în fiecare noapte. Copacii bătrâni nu-i lasă pe cei tineri să se hrănească din aceleași rădăcini, nu?

- Nu, li-e teamă să nu crească mai înalți.

Groful tuși într-o batistă, care se umplu de îndată de sânge.

- Și știi ce mă sperie cel mai tare din ceea ce visezi? Visez că pădurea nu mai este pustie, ci e plină de cucuvele, huhurezi, și alte păsări de noapte. Păsări care rostesc cu glas de om: "Două luni! Două luni!"

(va urma)

[1] nuvela are la bază fragmente prelucrate din romanul „Umbrele”, de Bogdan-Alexandru Hagiu, Editura PIM, Iași, 2020, ISBN 978-606-13-5574-7

[2] sonet LXXXVIII, volumul „Culorile sonetului” de Tei George, București: Topoexim, 2017, ISBN 978-606-8831-01-5

George GÂTLAN

s-a așternut praful
pe cuvintele mele

mă scutur de ele
și mă dezic precum
praful de stele

n-am fost eu însumi
când le-am scris
eram tu

mă lepăd

toți văd
cum se desprind de ramuri
îngălbenite, frunzele
și cad, zic ei.

le privesc din josul meu,
remarc și nu înțeleg,
cum de nu văd
în prăbușirea lor
și zborul.

emoție de toamnă

oamenii pe care nu-i simt
mă dor cel mai tare
ceilalți
mă dor oarecum suportabil
pentru că orice suferință
pusă
sub semnul iubirii
doare cu mult mai puțin

stigmat

cum se mai spune
în limba română,
te iubesc,
o iei de mână,
și-i arăți pământul,
cerul, marea,
și cât de prețioasă este
în bucate sarea

declarație

dacă liniștea mea
te-ar putea atinge
ce zbucium ar stârni
în carnea ta
ca un sfârșit de lume
și începutul alteia
în care tu ai putea fi
liniștea mea
de neatins

sub semnul lui dacă

cât de frumoasă poți fi
când mi te arați
ca o rană deschisă
în toată durerea ta
și-atunci îl pun pe îmi deoparte
și îți sunt
mai bun mai frumos
mai cuvânt decât rostesc
rostogolind în sus
pământul

femeie, ia-ți poemul și umblă

tot ce atinge ea
căpăta viața și o locuia
mai întâi în gând
apoi în cuvânt după care
inima ei devenea
cel mai populat loc
de pe pământ

facere

timpul se scurgea alene
printr-un ochi plâns
din mine plecau grăbite
stoluri de păsări negre
lăsând în urma lor un oraș
de cuiburi părăsite

abstract urban

Andra DUMINICĂ

MEMENTO MORI

Nu-i pretinde
vieții,
ceea ce nu poți lăsa
în urmă;

Nu sta
dinaintea
semnului de întrebare.

Viața
se orânduiește
precum fumul în odaie

Locul tău
va fi
și locul meu –

în pământ,
sub soare!

MEMENTO MORI

*N'exige pas
à la vie
ce que tu ne peux pas laisser
derrière;*

*Ne te tiens pas
devant
le point d'interrogation.*

*La vie
se construit ,
comme la fumée dans la pièce*

*Ta place
sera
aussi la mienne-*

*dans la terre,
sous le soleil!*

IARNA

câinii latră pe ulițe
vestind iarna

liniștea e asurzitoare
muzica lentă

ciorile fac raiduri
deasupra caselor

prin fostele lanuri oamenii dispar
la fel și lemnele

ceasul s-a oprit
e frig în casa bătrânească...

L'HIVER

*les chiens aboient dans les ruelles
annonçant l'hiver*

*le silence est étourdissant
la musique lente*

*les corbeaux font des raids
au-dessus des maisons*

*dans les vieux champs les gens
disparaissent
le bois aussi*

*l'horloge s'est arrêtée
il fait froid dans la vieille maison...*

HAINA

în şifonier
pe umeraş stă pielea
şifonată,
plină de scame –
pe care o îmbraci

are eticheta păcatului primordial
ea face omul, nu invers

celule moarte, vii
strânse într-un mănunchi
pentru a nu te speria de om,
pentru a nu te speria de suflet.

L'HABIT

*sans l'armoire
sur le cintre se tient la peau
froissée,
pleine d'effilochures –
que tu mets*

*elle porte l'étiquette du péché primordial
c'est elle qui fait l'homme, non le contraire*

*cellules mortes, vivantes
ramassées dans un bouquet
pour que l'homme ne fasse pas peur,
pour que l'âme ne fasse pas peur.*

TESTAMENT

când păcatele înmuguresc
sub cer
îngerii aleargă bezmetici
cu aripile tăiate
au băut otrava dulce
a păcatului...

iar noi
ne simţim, dinaintea soarelui,
precum
Cain şi Abel.

Am privit cerul
dar
Dumnezeu nu ne-a ascultat
şi a scris
încă un păcat sub fruntea noastră;

dar
fiecare sămânţă are nevoie de apă
chiar dacă
va deveni buruiană...

TESTAMENT

*quand les péchés font des bourgeons
sous le ciel
les anges courent confus
les ailes coupées
ils ont bu le doux poison
du péché...*

*et nous
on se sent, devant le soleil,
comme
Caïn et Abel.*

*Nous avons regardé le ciel
mais
Dieu ne nous a pas obéi
et a écrit
un péché de plus sur notre front;*

*mais
chaque graine a besoin d'eau
même si
elle devient une mauvaise herbe...*

Traducere de Anca MĂGUREAN

Eugenia Rada IONIȚĂ

Vremea

E dat ca
frunza ruptă să ceară celor nouă vămi
dorul învelit
să nu se vadă arzând ca soarele în
amiază.

E dat ca pasărea să zboare în libertatea
cerului deplin
ochii - oglinda aleasă a sufletului
prin care strălucesc luceferii

Cu vremea se va da
o lege: ogorul liniștii să înlocuiască
funiile ploilor
oaza verdului să întinerească.

În bănuiele

se rup crengi
îmbălsămate pline cu senin
te-am prins în lauda ninsorii și-n
șuvoiul scurgerii de flori.

Păcatele strivite-n mojar, dar
mai cu seamă, simfonia astrelor
pe treptele din yori
să nu se uite
că tot ce este în aer și divin
fiorul codrului de gânduri
înaltă stâlpul focului albastru
și viorele pe cruce.

Desculț printre ierburi sapi
ciutura prin rouă

dar coarda timpului așează
mulți trandafiri albi prin păr
și crește la piept lăstarii serii

Tocmelile

făcute pe furiș îngălbenesc frunze
toamna
petiții adresate prin jurnale
sfâșie tăcerile îngerilor
și hohotitul apelor mării.

Un fapt ce nu se vede
acordul lunii determină brazii
să plângă și cuiul
bătut în banul lunii
mistuie gerul dimineții
pierzându-se în visul ceții...

Roberta Sondra PILIPĂUȚEANU

PROMISIUNE

Am pariat pe sânge Dacia s-apară
Cu moartea ne vom bate cot la cot
Dușmanii gliei noastre să dispară
Cu neamul și cu seminția lor cu tot.

Plecați cu planul vostru negru
Ajungă-vă cât ați furat, afară
Aici sunt dacii, un popor integru
Pe care l-ați trădat a mia oară.

Nemernicia voastră este boală
Nenorociților, bandiți și proști
Poporul dac cu focul se răscoală
Drapelul lup a revenit în oști.

Puroi de trădători de țară sfântă
Voi, capete vândute celor de afară
Nimic pe lume nu ne mai frământă
Decât să vă vedem zburați din țară.

Priviți cum se înalță flacăra pe cer
Mânia acestui neam greu încercat
Pentru popor sunteți un cancer
Pe care îl vom distruge neapărat.

Nu veți scăpa cu fuga rușinoasă
Nu vă lăsăm, pe sânge vă promitem
Întreaga Dacie pe voi e furioasă
La zidul cel infam noi vă trimitem.

Băgați la cap această promisiune
Poporului trădat îi este de-ajuns
Nu veți putea fugi de-această nebunie
Blestemul lupilor din urmă v-a ajuns.

ANOTIMPURI

Mi-e vară și mi-e iarnă... deodată
În oase și în trupul decăzut
M-ai judecat teatral, dar niciodată
Nu ai știut ce tare m-a durut.

Te-ai tot mințit cu ploile albastre
Și ai crezut în zbor înalt de cuci
Te-ai rătăcit, păcat, iubirii noastre
Predându-te, definitiv, unor năluci.

Trăiai mereu și greu iubiri de-o vară
Visai postum la tot ce-i omenesc
Tu ai uitat, pentru a câta oară?...
– Ce tragic te visez – ... că te iubesc!

M-ai condamnat cu sclavii la galeră
Când m-ai vândut pe Marea Moartă
M-ai blestemat cu timpul - oră
Deși nu te-am trădat pe nicio soartă.

Mi-e primăvară și mi-e toamnă, iată
Din gara noastră ai plecat demult
Eu te păstrez cu-o dragoste curată
Sunt trenul care tocmai a trecut.

Felix MARȚIAN

Sonet algebric

Cu viața-n ecuații echivoce,
Închid necunoscute-n paranteze,
Lăsând egalul să echilibreze
Trăirea din reacții reciproce.

„Dar nu-i corect!”, spun simțurile treze
Prin căutări ce tind să mă sufoce,
„Egal cu...ce?” mai spune-aceeași voce,
„Și ce valori vrei să se raporteze?”

Soluția e, Doamne, tot la Tine,
Și-am învățat de-a dreptul școlărește,
Făcându-mi temele de casă bine,

Că se rezolvă doar dumnezeiește:
Eu sunt egal cu... dragostea din mine
Și valorez cât inima iubește!

Sonet brumat

De sărutul brumei iarba se-nfioară
Și scâncește frunza tremurând în ger,
Își ridică pomii brațele spre cer
Căutându-și straiul verde de-astă vară.

Sub argintul rece vise-n verde pier,
Ofilirea-n ele începând să doară;
Strălucirea trece la... odinioară,
Iar speranța pare doar un gând stingher.

Dar tabloul sumbru poate prinde viață
Când pe pânza vremii, bruma ignorând,
Folosim aceeași tușă îndrăzneată

Care-n rugăciune-o punem doar crezând:
Mulțumim că bruma vieții-i doar prefață
La eterna vară ce va fi-n curând!

Sonet de octombrie

Fiori de zori cu sărutări de brume
Sucombă-n dimineți întârziate,
Când pleoapa orizontului se zbate
Și curge miera soarelui pe lume.

Cortina ceții tocmai ridicate,
Cu albul dens de vălurate spume,
Dezvăluie privirii noi albume
Cu pozele-n aramă ferecate.

E bogăție-n roade și-n culoare,
Având în palma cerului sorginte
De unde curg ca binecuvântare,

De-aceea dăltuiesc febril cuvinte
Să pună grațitudinea-n valoare:
Îți mulțumim cu inima, Părinte

Sonet rourat

Aleargă bezna spartă de cocoși
Și-n tinda zilei, pe covor de rouă,
Lumina țese o hlamidă nouă
Din fir solar și-argint de zori lăptoși.

Revarsă cerul aur, parcă plouă
Cu stropi de tihnă, vii și luminoși,

Și-n zorii rourați și răcoroși
Ridic spre Tatăl mâinile-amândouă:

Mi-ai dat prin dimineață-un început,
Și-n roua ei un strop de neprihană
Să cred mereu că Tu, din absolut,

Ne strângi la piept cu ziua diafană
Să dai și azi, cum dat-ai în trecut,
Cu roua dimineților... și mană!

Sonet pacifist

Istoria-n calță bocancii, din nou,
Punându-și podoabe găsite-n rastele,
Și hâde miasme cu moartea în ele
Dau tușa finală acestui tablou.

Șenile și sânge și foc și zăbrele,
Și goarna chemând cu funestu-i ecou
Dau lumii aspect de sinistru cavou
Și flamura păcii scâncește-n atele.

Război? Dar de ce, când e pace-n Cristos!
Iubind, să cântăm din viori, nu din durde
Și totul va fi mai curat, mai frumos!

Lăsând la o parte discordii absurde,
Și-aducând Dumnezeului păcii prinos,
Dați drumul pe pajiște păcii, să zburde

Sonet serafic

Părea scenariu scris cu zbor candid
Pe coli de cer cu litere de soare,
Iar scena, o eternă sărbătoare,
Avea decor din sentiment torid.

Netimpuri vii eternizau izvoare
Din dragostea curgând ca un fluid,
Țesând apoi, din curcubeu solid,
Aripi de zbor și flori nemuritoare.

Cu pumnii strânși m-am agățat de vis,
Strigând din răputeri: Unde-i, Părinte,

Acest loc minunat, de nedescris?

Răspunsul a venit pe unde sfinte:
E pe pământ, iubirii circumscris,
Iar dragostea e-n voi. Și în cuvinte...

Sonetul vârstelor

Zvâcnesc în verde întomnate spasme,
Prezentului dând aer amurgit,
Și-arama pare că s-a-nstăpânit
Pe crengi ce-mboboceau entuziasme.

Mă simt, în pas cu toamna, desfrunzit,
Imun, însă, la geruri și sarcasme,
Căci nu-mi trag seva vieții din fantasme,
Ci sunt în Trunchiul veșnic altoit.

De-aceea mi-e amurgul luminos,
Și-n mine lăstărește bucuria
Sădită-acolo de Isus Cristos.

Da, port ca pe-o hlamidă mărturia
Și mi-este anotimpul grandios,
Căci toamna mea sărută veșnicia.

Sonetul... sonetelor

Iubesc sonetul, căci iubesc să scriu
Și iau lumină coaptă din vitralii,
Sculptând în ea miresme cu detalii,
Dorind să-l simt pulsând, să simt că-i viu.

Din arderea cumplitelor travalii
Îl scot, atent la fiecare pliu,
Și vreau cu fir de lavă să-l transcriu,
Cum ard în asfințituri portocalii.

Cu el vreau, Doamne, Ție să mă-nchin,
Dar simt că totuși ceva îi lipsește,
De-aceea eu cu rugămintă vin:

Să torni acum, când versul se-mplinește,
Pe-acest sonet un strop de har divin
Și-apoi să îl primești, când clocotește!

Claudiu ONIȘOARĂ

Vrajba celor care se afundă

o pasăre albă curmă infinitul
zborul ei mă înfioară
cunoscând reaua vitejie a celor care
pică
dar cei care privesc răsăritul cu
blestemul
pe buze și privirile încrucișate
cu greu mai pot gândi
ducând la piept mâna ta
ca pe o pasăre, nu albă, poate gri
înviez...

Nemărginiri cu glas

poate că nu toate credințele își merită
avântul
nici chiar unele nădejdi ferite de
judecăți aspre
mărunțișurile dintre noi se cern sub alt
firmament
ploaie căreia îi culegem picurii și ne
adăpăm din ei
pentru că din ape cresc alte ape și chiar
oase
năluci se zăresc pe creste
întovărășindu-se
nimănui nu îi place să nu își audă glasul
dar vocile ni se vor auzi până la sfârșitul
timpului
așa cum se aude
de miliarde de ani zgomotul universului

Solstițiu de iarnă și iarnă pe piept

ducă-se, ducă-se înapoi
în simțurile mele
de unde au ieșit obscenitățile
pământești
câmpii nesfârșite de melasă argintie
păduri de fag cernite
sub zăvor difuz de gheață

cum, zeilor, de-ați pus marea pe câmpie
pentru-a o strivi sub piept la vremea
solstițiului?

cândva, aveai pielea mai albă decât
neaua
și timpul mai plăcut, transparent

acum
ducă-se aceste alburii dezinteresate
înapoi în pielea și ochii regilor apuși

e miezul nopții și istoria e mai albă
decât neaua...

Urban apocaliptic

o crustă denivelată
taie
în mărciniș se întinde
neagră până în zare
și dincolo de ea

e drumul de odinioară
crăpat precum peretele unui cavou
izbit de un fulger ca o flacăra

în lături – mormane de moloz și așchii
din care sper să încropesc
osuarul sfârșitului oraș...

De amorul artei

nu cred că putem găsi rostul nimicurilor
în dragoste!
în ea, toate sensurile se nasc și
orbitează în jurul chiorilor

prefer să fiu nevăzătorul care suferă de
catharsis
umbrele ciorilor se destramă sub
blestemul soarelui
depinde, deci, de care parte te afli,
unde crești
pesemne că iubirile se pânguiesc în
locuri luminate

cu toate că te-am iubit și din întunericul
hulpav
mai îmi dă o scânteie după ce mi-ai
stins flacăra
zicându-mi cât de tare mă iubești astfel
mă afund în bazarul cu nestematele
artei

respir:
se prăbușesc și se zdrobesc munții,
văile...

Luminița POTÎRNICHE

dincolo de ape

păsări cad, parcă-s frunze.
dincolo de ocean
cineva a plâns sau plânge
sau va plânge.
e apă pe geam,
nu se vede bine răstălmăcirea.
curcubeu se face
deasupra apelor mari,
în care noi cu toți înotăm spre mal.
malul e abrupt și alunecos,
cei bătrâni și slabi
se roagă de aripi să se facă măcar
înotătoare.
altfel la ce e bună durerea de oase
și utopia unui vis de creștere.
anotimpul se vede în oglindă,
lumea de asemenea, față în față cu sine,
prin perdeaua de iluzii convențional
hotărâte.
dacă înrămezi starea aceasta,
obții un tablou de după-amiază
pe care Dumnezeu a pus degetul cu care
pe tine ți te arată.

semn de carte suvița din părul tău plâns

semn de carte
suvița din părul tău plâns
noaptea femeia din carte alunecă
leapădă prunci
își pune pirostriile de fum
adâncește culpa vagă
a mireselor nevăzute
de a nu ști și de a vrea
de a nu da
înapoi nici o pagină
stă înghemuită într-un capitol șters
eroii sporadici trec
ca niște asteriscuri în josul paginei

ca să știe și ea de la cât
și până la cât citește
de când începe să nască
bobul de sânge
cu semnalmentele umanității pierdute
se întâmplă mereu
impresionată de șirul zilelor calme
se despletește
își piaptână gândurile
se răsfire pe hârtie dureros
pete mici de tuș îi răsar
peste cutele inimii
ce carte miraculoasă stă scrisă în tine
rămânere nedreaptă cutreierare
prin porii cuvântului
femeie la noapte lasă deschisă
lucarna către cerul-ochi
citită te vei însănătoși de boala ploii
cu osul alb al degetului
îngerul va face semnul crucii
pe finalul poveștii
viața ta va ajunge într-o bibliotecă
de suflete

* * *

tinerețea nu-i întotdeauna un avantaj,
chipurile pe care le-am avut
repede le-au trecut umbrele și stolurile

și îndată s-au făcut toamnă.
și într-o magazie igrasioasă au ajuns
lepădate.
nimănui nu i-a păsat că dinții rămăseseră
albi,
prea albi, inimi nu mâncasem,
doar lapte de la păsările acelea albe
cărora li se mai zicea și păpădii când suflai
în ele.

* * *

curând vom înmuguri și noi,
ne-or crește din măduva spinării
seve proaspete și rășini miraculoase,
vom sări zidul nesupunerii cu florile
noastre,
cărămizile caselor vor înverzi și ele
din invidie pură,
se vor abate asupra bucuriei roiuri
de alchimiste gângănii,
ne vor folosi trecătoarele iubiri,
vor umple stupii de aur,
precum ciudatele biblioteci sunt pline
de cărțile pe care le-am fi putut scrie
fiind îndrăgostiți, fiind iresponsabili
sau doar ca acum de primăvară surprinși.
vom tremura la fiecare vânt
numărându-ne avari petală cu petală,
de frica despuierii, de-a irosirii frică.
ne va ploua, ne va durea,
ne va fi frig, ne vom trimite crengile în
recunoaștere,
vom nădăjdui la îmbrățișări de crengi
străine.
vom trăi totul pe viu cu abnegație,
ce este supus firii în primăvara nemuririi se
scutură.

* * *

sărbătoarea lumii
închide ușile încet
tu le închizi pe ale tale
printr-un vizor
cu unghiuri miloase
se pot vedea lucrurile

de care ți-ar fi dor
dacă adevărul
nu ar ști minciuna
ca pe sine
un ochi orb
potrivește perfecțiunea
acolo unde lipsa
se înstăpânește

* * *

cosașii verii
vin dintr-un vis verde
fără de somn
doar împlinirea veacului
ascute coasa
ca pe o oglindă
de tăiat așteptarea
urma usucă fân
pentru judecată

* * *

avioane de hârtie
scrisă pe-o singură parte
cea care nu se împlinește
oamenii privesc în sus
cu un fel de bucurie de vorbe
către asfințit într-o cârciumă
se vor dezbate teorii ale aerodinamicii
vorbitului în gol
ultimul care știa să scrie
face tejgheaua lună
un cititor rar
va sta cu coatele sprijinite
de o scrisoare neterminată

* * *

alb pe alb scriu
pe coaja unui mestecăn
ce nu se vede se iartă
ce rămâne jupoaie coaja
până la rană
un bisturiu
sapă un ochi
în orbire

Lidia POPA - Italia

Și-au încetinit vulturii zborul

Și-au încetinit vulturii zborul, Mamă.
Ne privesc de sus ca pe vrăbiile din bățătura
casei.
Ne-au pus semn de dezbinare la răscruce de
vânturi.
Și din trilu-lilu și-au făcut stindard de
apocalipsă.

Și-au încetinit vulturii zborul, Mamă.
Au uitat că noi suntem lupi ai Daciei străbune.
Și de ne vom uni prin viscol într-o hoardă
va fi vai și amar de penele lor străfulgerate.

Și-au încetinit vulturii zborul, Mamă.
Pândesc la Cloșca cu pui de aur,
că poate în miez de iarnă o s-adoarmă.

Și-au încetinit vulturii zborul, Mamă.
Ei nu știu că suntem căliți de nevoi
și ca fii rățacitori la glie, ne vom întoarce.

Dor de țara de dodii

Țară de ii și cântări de rapsodii,
chiar atunci când nu îmi grăiești,
absorb cuvinte de dor pământești,
zenit al unui nicăieri plin de rodii.

Printre frunze prea devreme căzând,
ascult dorul nevrednic plângând.
Petale albastre de cicoare ning
peste capetele albite ce se sting.

Închid ochii, grai dulce ascult,
din coarde susur cald și trist.
Nu ne lepădăm ca niște hoți,
țara de dodii și politici corupți.

Iubire de neam cât se poate
în sufletele de glie văduvite.
Ca un trăsnet ne vom întoarce
spre a-ți răscumpăra tăcerea.

Țară de amărăciune și de dodii
ce te-ai văduvit singură de copii.
Leagănul ți-e pustiit de doiniri
așteptând pe prispă, rățacitori fii.

Doamne, mântuiește prin trăiri
dorul mocnit de țara de dodii

Neiluziile întoarcerii (Crez)

Nu mai aștept apa care să spele păcatele,
Nici fluviul ce își bolborosește caznele
Printre crăpăturile sângerei ale zidului
plângerii.

Zidul e doar stavilă timpului răstignit,
Știi că de cealaltă parte începutul e un punct,
Acel punct diferență lângă virgula răsăritului.

Nu te-am crezut când mi-ai spus să aștept
Înflorirea versului în sonetele deșertăciunilor,
Pipăindu-mi gândul ca pe o oază de albastru.

Nu eram cretina ce-și făcea rondul de Infern,
Doar o petală ce ți-ai fi dorit s-o strivești
Sub pilastrul de Manole. Doar că am zburat.

Unde gândul nemărginirii nu ar fi ajuns,
Dacă nu aș fi fost ceea ce sunt astăzi,
O Ană zidită pentru izbăvirea lupului.
În altarul credinței, Limba-i o comoară
Ce-mi va îndestula noaptea nemiinței.

Pribeagul

Eu vreau să vin iar acasă,
iar voi îi votați tot pe ei.
Atunci, rămâi țară sănătoasă.
Doar mort m-oi întoarce de vrei.

Când tu vei vota o schimbare
ce va include și vrerea mea,
vei auzi bătând la poartă poștașul
cu pachete cadou, nu doar pensia ta.

Tu nu mă vrei acasă
mă vrei doar pribeag,
iar eu de pribegit de mult
m-am săturat.

Voi renunța la tine
cum tu ai renunțat,
ștergând cu o ștampilă
schimbarea ce mulți pe-afară am visat.

Să nu v-aud că plângeți
că nimica nu v-ajunge!
Drămuți-vă singuri averea,
nu suntem neam de sânge.

Țara mea

Țara mea e o Evă despuiată de codri
Din sânul ei nu mai curg aur și diamante
Și tot mai des avortează proprii fii
Lăsându-și zestrea la palatele însemnate.

Țara mea e o coastă ruptă din pribegii.
Din patrioți poate va mai renaște
Ca Phoenix ce se naște din focurile viei.

Țara mea e o ȚARĂ oriunde în lume
Dar nu mai este vatra străbunilor ce știi.

Patrie - cuvânt de durere

Patria mea tu m-ai trimis departe.
De casă, de cei dragi și de al meu pământ.
Eu te iubesc cu patimi.
Deși mi-ai luat ceea ce-a fost mai bun și
sfânt.

Dar astăzi de mă chemi hotarul ca să-l
apăr...
Voi renega obârșia.
La fel cum tu m-ai renegat ca fiu.
Soldat eu nu am fost și nu-ți voi fi nicicând.

Voi fi orfan de tine,
decât să am o glie ce nu pot s-o cultiv...
Mai bine mor sărac și apatrid.
Tu, nu m-ai vrut ca fiu!

Acum de ce-mi pretinzi
să apăr moftul politicianilor bolunzi?
Patrie - cuvânt de durere -
te reneg plângând.

Eu te iubesc străino, deși țară,
tu îmi ești atât de departe.

Despre Patrie

Patria ta e acolo unde vei găsi brațele
deschise.
Neamul tău e acolo unde vei sta la masă.
Țara ta e acolo unde vei simți pământul sub
picioare.
Casa ta e acolo unde vei avea un căpătâi.

Nu ai ales cine să te aducă pe lume.
Nu vei alege unde vei sfârși zilele tale.
Patria ți-o porți în suflet și-n simțiri.
Patria e unde simți că trăiești și iubești.

Ai ales să fii veșnic călător.
Visând la o viață mai bună.
Dar ce e bun și ce e drept în astă lume?
Drag poet ce simți cum bate inima în piept.

Patria ta e un cântec de leagăn,
În fiecare noapte când somnul nu te-alină
Și zorii zilei te pândesc la geam cu luna
plină.
Poezia ți-e întâiul căpătâi și graiul acel
suspîn.

Patria ți-e lumină.

Nuța CRĂCIUN - Spania

am văzut moartea de mai multe ori...

și nu a fost niciodată violentă
ochii doar i se opresc din privit mâinile din
îmbrățișat

viața e un râu ce deschide un drum ce
duce spre alt drum
nu poti să-i lași atât de triști și de singuri pe
cei morți
de care încontinuu ți-e dor
îi vizitezi și nu te mai întorci
rămâi cu ei în lumea lor tăcută în care nu
mai auzi lătrând câinii

de fapt, moartea nici măcar nu trăiește
într-o peșteră
trăiește în noi, în fiecare
până când vine un înger și-ți face semn
îl urmezi fără să pui la îndoială semnul lui
simți cum te înalți în lumină, goală, fără
bagaje
și aștepți să primești sărutarea vântului din
nord

ai simțit mereu moartea mai mult decât
viața
dar ce nu poți ierta este moartea în
dragoste
tristețea aia pe care o poartă sufletul tău
înaintea ta
că simți nevoia să fugi din tine
să te ascunzi în cântecul unui clopot
să lași să crească peste tine flori de piatră
o tăcere care să cadă și să te îngroape
ca-n visul acela din ultimul tău haiku
unde, apoi, se lumina atât de frumos, de ziuă

știi că o să scrii cândva despre asta
pentru a rezista morții
culegând cuvinte și aruncându-le în aer
pentru ca ele să poată ajunge în cer

când toată lumea pleacă

o distanță va veni să latre la tine așa mi-ai
spus cândva
și vei visa că te împușcă fără milă
dimineața te vei trezi ținând în mâini un
porumbel mort
și te vei întreba pe tine cât te va lăsa
moartea să aștepți
îmbrăcat și împodobit ca în preajma unei
sărbători

lumea va rămâne atunci în urmă în
adevărul unei povești
timpul va deveni lichid memoria insolubilă
vei înțelege tot mai mult din fiecare rană
sau bucurie
dar te vei întreba unde ești tu
la începutul sau la sfârșitul unui drum?

când pui degetul pe o rană ea ar putea plânge
o noapte va urca pe lângă tine atât de
aproape
că îi vei putea tăia întunecimea cu un cuțit
ciudat cum vei putea așa dintr-o dată să
înțelegi
toate întrebările pe care timpul ți le-a
pregătit special
și le-a păstrat în crusta lui rece
nepăsătoare

vei știi că este inutil să atingi ceea ce nu
știi să păstrezi
vei învăța să te privești în oglinda
care nu returnează altceva decât carne și
oase
frumusețea și misterul rămân dincolo de ea
căci nu noaptea este plină de tot felul de
lighioane respingătoare
ci pata de pe rochia acelei ceremonii de
nuntă
capul pierdut în mușchiul roșu și viu al unei
povești ciudate
de care nu te-ai putut desprinde ca să-ți
poți urma drumul

vei știi în sfârșit că iubirea
este atunci când toată lumea pleacă și
cineva rămâne

ce mod ciudat aveai de a spune **te iubesc**

„dacă e vis nu vreau să mă trezesc” așa
ziceai
cuvintele tale luminau mai strălucitoare
decât ploaia

te-am întrebat dacă și gândacii au inimi
mi-ai spus că nu știi
știm atât de puțin despre lucruri simple am
gândit
îngerul care ne privea alerga cu noi prin

ploaie
ploaia era un tigru avea o mișcare de
copac
ce intră în noapte

ce straniu e acum ochiul meu fără tine
când simt că e prea devreme pentru încă o zi
durerea nu mai țipă aleargă doar
de la o poartă la alta cerșind adăpost

asta ai fost tu strigătul meu adăpostul meu
pumnul meu de nisip
care scăpa soarele spre după-amiază

azi noapte m-am întors la tine

știu că e mai bine să nu privesc înapoi
e vreme prea multă și o ceață deasă între
anotimpuri
o pădure întreagă de străini cu valize în
mână un adevărat
domino cu piese care nu se mai unesc

azi noapte m-am întors la tine ai fost pentru
o clipă
aripa ruptă a visului meu
lumea a rămas în urmă în limbaje de
neînțeles
în adevărul unei povești care nu se mai
repetă

totul s-a destrămat acum îngropat în
propria umbră
viața e un metrou căruia nu i se deschid
ușile
sirena care anunță intrarea în tura de
noapte

am înțeles că singurul adevăr este
amintirea
cu cerul ei ca o aducere aminte

Cristian BALINT

m-am scurs
din cel ce a murit
adineauri

sunt ultima
picătură de sânge
ultimul alfabet al întâmplării
ultima frunză
din pădurea oamenilor

sunt
ultimul pământ
până cine știe când
rotindu-se...

Nepoezie

și de ce
să mergem înainte
când înainte
înseamnă înapoi?

și de ce să mai gândim
gândul ce ne-nfășoară
în turmele
ce le alcătuim?

aripi
atât de greu
să le ajung până la vârfuri

caii albi
în galop îmi răsucesc noaptea
lnele pe degete...
brățări de-ntuneric
peste al meu trup
răsucindu-mă atât de tare
cu tot cu mine însumi

precum o pâlnie deschisă
n-spre cer...

tendoanele se dilată-n durerea
brațelor întinse...

caii nechează în beznă

vârfurile aripilor cu aripi cu tot
nu s-au întins
peste lume
pleznind

brațele dor...

dumnezeu îmi șoptește
să-ncerc altă cruce.

toamnă rece...
frunze pe tâmpile
lupilor gonind și gonind...
pădurea desfrunzită în taină
se apleacă palidă
și nepăsătoare
peste urmele oamenilor

ce urlă în gând
cum lumea se-ntoamnă

omenirea
gură căscată
căptușită cu colți de rechin

rechinii căptușiți
pe dinăuntru cu oameni

omul căptușit
cu iubire, cu ură
fericire și frică
cine pe cine înghite
și când?

Singur

respirația dintre două aripi
vibrează înspre pământ
adăpând gânduri din
cele mai învolburate oceane
ale închipuirii

cum aş putea să mă dezvăț
de echilibru
pe această scoarță
de creier... atât de încercată

descult, pășesc
să nu mă mai ating
ci să-mi crească aripi...

priveam înspre cer
și deodată un cal metalic
cu copita... ca limba unui bizon
rănit
m-a lovit în tâmplă

limba lui roșie
era ca o mare verzuie

pe care pluteau
bărci aurite fără văslași

pe deasupra zburau
păsări decapitate
cu aripi mari
de-nfășurau pământul

eram în mijlocul lor
vertical până-n cer
ca o coloană strălucitoare
și m-am rostogolit la urmă...
aproape sferic
în burta universului

acolo
nicio linie
niciun unghi

numai punctul
din care beam
o formă de existență

peste lespedeaua udă
din văzduh ghirlande vinete
coboară
lovindu-se de pământul nopții
atât de luminoase

oamenii dansează
ghemuți

iar Zeus...
învăluit în ceruri
plictisit
răsfoiește nemurierea...

albastru infinit –
omul se frânge în beznă
ochiul developează
suflete...

Alexandru CAZACU

Un semn pe aburul ferestrei

Singur în cușeta vagonului desenezi
semne pe aburul ferestrei
prin care intră câmpia împreună
cu seara de Octombrie
neagră și lucioasă sub ploaie
precum lupoaica alăptând gemenii de bronz
privind apatică la trecătorii
opriți lângă ea în centrul orașului latin
din care pleci cu un tren
urcându-te la întâmplare
ai curajul a privi tot ce a fost
în amintirea zilei trecute purtată pe scuturi
sau al aceleia care va veni
dincolo de declarații insipide
și dimensiunea cubistă a privirii în gol
unde a înțelege cu adevărat un lucru sau
pe cineva
înseamnă a te îndrăgosti de acesta
când toate semnele sunt descifrate
de țipătul locomotivei alergând
spre niciunde...

La adio

Teama ce ne-a urmărit până acum
se va dilua în lucruri mici, neajutorate
în nelepădarea de celălalt și-n
moartea semnelor de punctuație
dintr-un discurs poststructural
precum cea a elefanților într-un cimitir al
junglei
când tăcerea se împrăștia în jur
iar amiaza împărțită
la doi era din ce în ce mai lungă
decât o abstracțiune sau colaj
la masa ovală pe care stătea o veioză cu
picior de fildeș
unde în sfârșit puteam spune orice
căci orice putea fi suportabil
sub auspiciile unui „*Tout était dit*”

ce se auzea în surdina cafenelei
când ne-am ridicat încet și stângaci
ne-am sărutat pe obraz sau
poate pe ambii obraji convinși că
dintr-o fericire trecută nu îți poți aminti
detalii...

Înserare la Tomis

Disperarea leneșă a zilei spre asfințit
biciuită de valurile reci
și țipătul pescărușilor flămânzi
dincolo de tetrapozi
vinovățiile vinovate sau poate
nu viața pe care nu ai trăit- o
și te acuză blând
imaginile pe care nu le-ai văzut
copleșindu-te în această oră
ce doar ne presupune

Resemnarea superioară a imobilelor
din centru acestui oraș sprijinit
de țarm
cu statuia unui poet care a scris
despre iubire și tristețe
sfârșind în exil undeva pe aproape
printre cei care vor fi mereu victimele
unor victime ale istoriei

consemnate-n enciclopedii
care știu că nu contează puterea celorlalți
ci propria noastră slăbiciune...

Prin piețele burgului

Acordurile și liniștea
melodiei de jazz
„*All the thing you are*”
ca o nevăzută retragere cu torțe
pe un portativ bizar
după zidurile palatului de iarnă
unde
nu te poți apropia de două ori
de aceeași amintire frumoasă
oricât ai încerca să nu vezi
colțul de lună apărut pe cer
asemeni unui pumnal țintind inima
în aceste ore de la începutul nopții
când rana cea de toate zilele
s-a înăsprit prin piețele mari și mici
ale burgului
pline de compasiune și teamă
cum privirea unei surori de caritate
ce suferă știind că suferi pentru
cea mai bună prietenă a ei
fiind
iubita care te-a părăsit...

Pace și singurătate

Să trăiești
trăind acele zile de pace și singurătate
sub lumina florilor sângerii tomnatice
să cauți o logică în desenele păsărilor
peste cerul căzut
în valurile mării la sfârșit de sezon
să ieși învingător pentru că
îți ignori adversarul și totul
în jur totul pare o arhivă de gesturi
în care vrei să pui ordine
acum când întâmplările au năvălit peste noi
ca o cascadă a obiectelor pe care le tot
așezam
unul peste altul
în dulapurile debaralei când ziua abia începea
și îți părea că nu ai greșit drumul
ci doar că nu ai luat-o pe niciuna dintre
cărările ce s-au deschis în fața ta...

Într-o intersecție periferică

Dimineața aceasta de August
precum strălucirea mată a unor perle
zornăitoare la gâtul femeii ce ține
cu eleganță între degetele
ieșind din manșeta rochiei de jérse
un port-țigaret
într-o intersecție periferică a urbei unde
soarele se aruncă peste acoperișul
caselor vechi precum
herghelia de cai
într-o prăpastie

Dimineața aceasta de August
lângă benzinăria dintre două
cimitire de confesiuni diferite
unde colecționezi imagini
pentru a le recompune mereu
pentru altădată când
vara se termină încet și
tinerețea prelungită se răzbună
iar noi ne privim lași
ca doi rivali ce s-au convertit
ireversibil
unul la dogma celuilalt...

Primele zile reci

O fereastră în fereastra dimineții
sub eclerajul primelor zile
tomnatice și reci venite
ca în tabloul
„*Lumina soarelui în camera albastră*”
pictat de Anna Ancher
și orașul întreg este locul unde ajungi târziu
înarmat până în dinți
cu mari așteptări și rezerve de speranță
când trupul face un pact cu îngerii
punându-se mult suflet în
arta fugii dintr-o zi în alta
prin piața ce are
numele guvernatorului ploii
ce băntuie târgurile breslelor și irealul
întâlnirilor de aici
când este cu o secundă mai devreme
decât oriunde în altă parte...

Iulian SÂRBU

GHICI CINE VINE LA CINĂ?

(nu este vorba despre celebrul film)

Într-o după-amiază, mai spre seară, eram singur acasă. Toți erau plecați pe unde aveau treabă, numai eu se pare că nu aveam nimic de făcut. Adevărul e că nu mă simțeam prea bine. Mă ținea un junghi în partea stângă (aoleu, inima e acolo!) și eram moale ca o cârpă. M-am dus (știu, sună ca dracu') la bucătărie să-mi fac un ceai, cu gândul că mă va liniști puțin. După ce-l beau, desigur. Tocmai pusesem lichidul aburitor în cană, când cineva sună la ușă.

Cine să fie la ora asta? M-am uitat pe vizor, dar nu distingeam bine cine este (pe casa scărilor e un bec chior). Fie ce-o fi! Am deschis ușa. În prag stătea Moartea. Cum adică? Care moarte, te-ai tâmpit? veți zice voi. Dacă vă spun că era Moartea, așa cum am văzut-o în tot felul de picturi și ilustrații. Îmbrăcată în negru și cu coasa în mână. Instantaneu am simțit că mă doare mai tare în stânga. Eram paralizat. Nu mă puteam mișca și nici nu puteam scoate un cuvânt.

- Hei, ce stai cu limba în gură? grăi Moartea. Nu mă inviți înăuntru?

Cu mișcări de somnambul, m-am dat la o parte și i-am făcut semn să intre.

- Scuză-mă, cred că te-am speriat puțin! N-am venit la tine. Am venit la vecinul de la trei, dar trebuie să mai aștept... că nu-i încă gata. E doctorul la el și m-a încurcat și pe mine și pe el. M-am gândit să aștept aici până o să fie gata, mai ales că și tu ești clientul meu. Nu acum, nu te speria, cândva în viitor!

Moartea rezemă coasa de perete, lângă cuier.

- Sper că nu te încurcă dacă pun asta aici. Șefii ne obligă să umblăm cu tot echipamentul ăsta ridicol. Cică așa ne vor recunoaște pământeni mai ușor.

Ce-i drept la mine a funcționat. Am recunoscut-o imediat.

Moartea își scoase veșmântul negru și-l atârna în cuier. De fapt avea înfățișarea unui bărbat bine făcut, îmbrăcat cu un pulover modern și în blugi. În picioare avea niște ghetete negre. Și

blugii erau negri. Mi-a trecut prin cap că e cineva care face glume cu mine. Sau poate era mai grav. Poate individul folosea o metodă nouă pentru jefuitul locuințelor. Instinctiv m-am uitat după ceva care să-mi folosească armă de apărare.

- Știu la ce te gândești, spuse Moartea (acuma nu mai știam dacă mai puteam folosi apelativul ăsta). Stai liniștit, nu am venit să-ți fac rău. Nu sunt decât unul din slujitorii Morții. Și ca să mă crezi, uită-te puțin la mine.

Arunc o privire spre el și văd cum începe să dispară, încetul cu încetul, până nu mai rămâne nimic din el. Doar recuzita din hol. Ciudat. În loc să mă sperii mai tare, parcă mă simțeam mai liniștit.

- Ei, vezi că n-ai de ce să te sperii? se auzi vocea celui slujitor. Și începu să prindă contur din nou.

- Să înțeleg că ești un fel de înger? reuși eu să îndrug.

- Se poate spune și așa, ca să-ți fie mai simplu.

Mă uitam la el cu o privire mai puțin inteligentă. Nu prea eram lămurit cum stă treaba. Până la urmă se pare că nu el era Moartea. Totuși, mă întrebam eu, există undeva o Moarte care coordonează totul?

- Văd că nu ești lămurit încă. Hai să-ți răspund la întrebări, cred că ți-ai dat seama că-ți pot citi gândurile.

Da, simțisem eu că mă cam citea. Așadar, exista o Moarte supremă care să-i conducă pe acești îngeri?

- Nu este nicio Moarte, cel puțin nu așa cum v-o imaginați voi pământeni. Aaaa, poți să-mi

spui Vasile, asta ca să comunicăm mai ușor.

Daa, interesant! Pe Moarte o cheamă Vasile. Sau, mă rog, pe acest mesager al ei.

Există un fel de Serviciu care se ocupă de cei care mor. E cam greu să-ți explic, dar am să încerc să găsesc lucruri cu care ești familiarizat, ca să mă poți înțelege. Serviciul ăsta are un șef, să-i spunem „Marele Șef” sau Moartea, cum vă place vouă să o numiți. Dacă ai vede-o cum arată! Mamăă!

- Vasile, credeam că Moartea trebuie să arate înfricoșător.

Trebuie să fiu nebun. Îi spun Vasile mesajului morții. Dar, de fapt, el mi-a dat voie.

- Daaa, așa și arată! Înfricoșător de frumoasă. Dar să continui. Noi îngerii suntem împărțiți pe birouri și avem grijă de mai mulți pământeni, atunci când le vine sorocul. În momentul când vei fi în pragul morții o să mă vezi din nou. Chiar dacă asta o să se întâmple în Australia de exemplu.

- Cum adică? Dacă mor la mama dracului tot tu vii după mine?

- Daaa, așa e regula. Ia spune-mi, ai ceva de băut pe aici?

- Păi am niște apă plată.

- Eu am întrebat dacă ai ceva de băut, adică țuică sau whisky sau altceva de genul.

- Păi am niște țuică de la socru-meu, dar voi aveți voie să beți?

- Ei, oficial nu prea, dar eu mai încalc din când în când ordinele. Însă numai puțin.

În drum spre camera unde aveam sticla de țuică, mă gândeam cum să scap de beleaua asta de așa-zis înger. Dar mi-am frânat brusc gândurile. Trebuia să nu mă mai gândesc la nimic. Musafirul meu putea citi ce-mi trece prin cap.

- Nu-ți fă probleme că nu mai stau mult, spuse musafirul meu în timp ce își turna băutura în pahar. Oricum mă bucur să te cunosc, acum înainte să te iau cu mine.

Sincer, nu prea mă bucuram. Nu vedeam cu ce ar fi trebuit să mă încălzească treaba asta. Dar aveam o întrebare la care chiar eram al dracului de curios să știu răspunsul.

- Vasile, n-ai putea să-mi spui când o să-mi vină rândul? Întrebai așa într-o doară.

- Nuuu! Nu merge așa! Noi îngerii morții nu avem acces la datele astea. Suntem anunțați doar cu puțin înainte să se întâmple nefericitul eveniment.

Eram dezamăgit. Speram să mă aleg cu un răspuns mai exact, astfel încât să mă pot pregăti din timp pentru ultimul drum. Nu de alta dar n-aș vrea să mă găsească Vasile, când va veni pentru mine, total nepregătit sau într-o poziție dizgrațioasă.

Între timp acesta își mai turnă țuică în pahar și o dădu peste cap.

- Bună țuică! Te rog să-i transmiți salutări so-crului tău. Să-l feliciți din partea mea pentru marfa asta grozavă.

Daaa, mă și vedeam mergând la socru-meu și trântindu-i în față: „Tată socrule, Moartea îți transmite salutări. Apropo să știi că i-a plăcut țuica ta!”.

- Vasile, dar nu-l ai și pe el drept client?

- Nu, Iulian. Nu e pe lista mea. De asta te-am rugat pe tine să-l saluți.

Mă gândeam să-i mai pun niște întrebări, dar Vasile puse paharul pe masă și se ridică în picioare.

- Trebuie să plec! Vecinul tău e gata de ultimul drum.

L-am condus până în holul de la intrare. Își îmbracă mantia neagră și își luă coasa rezemată de perete.

- Gata, am plecat! La revedere!

Și dispăru instantaneu. Nici n-am mai apucat să-i spun „la revedere”. Dar, oare, mai doream să-l revăd? Nu, nu prea. Însă nu era după cum voiam eu.

Am rămas gânditor, cu sticla de țuică și paharul în față, mai mult timp. Așa m-a găsit și nevasta când s-a întors din oraș.

- Ei, ce faci? m-a întrebat ea, uitându-se chiorâș la mine.

- Nu mă simt prea bine!

- Păi, cred și eu că nu te simți bine dacă ai băut atâta țuică!

M-am uitat mai atent la sticlă și abia atunci mi-am dat seama că Vasile băuse jumătate din ea. Era cât pe ce să-i spun soției că n-am pus strop de țuică în gură, dar m-am oprit la timp. Ce puteam să-i spun? Că Moartea a fost în vizită pe la mine și am tratat-o cu tărie? Și că pe Moarte o chema Vasile?

N-am mai comentat nimic. M-am retras în dormitor și m-am culcat. Am visat că mă pregăteam să mor, dar nu puteam pentru că nu mai apărea îngerul. Fără el se pare că nu puteam trece Dincolo. Al dracului Vasile! Întârzia tocmai acum când aveam mare nevoie de el.

DEBUT

Andreea NEAGU

Vrei...
... să fii pianul
ce-mi va cânta
armonios
notele iubirii
pe un portativ
al zilei?

sau să îmi fii
muza
creațiilor mele
așezate pe un pedestal
alături de inima ta
dorind
să mi-o pui în palme?

și soare să îmi fii
luminându-mi viața
lipind cioburile sufletului
cu căldura sa
nesfârșită?

dar...
nu doresc decât
să fii steaua
pe care o voi îmbrățișa
la noapte
completând
galaxia inimii mele
veșnic însetată
de dragoste...

Trecut

Trecutul este o piesă de puzzle ce ne definește viața, oricât ne-am dori să îl îngropăm din cauza greutății sale, ce ne apasă sufletul. El face parte din noi și evoluția noastră ca ființe umane.

De ce trebuie să fie legat de suflet cu un fir de ață invizibil? Pentru a ieși la suprafață când

ți-e lumea mai dragă, distrugând tot ce e mai frumos în viața ta, pentru a dezlănțui haosul ce duce la un masacru, așa cum se întâmplă cândva? Din inima mea au curs prea multe lacrimi de sânge, neavând puterea să lupte cu ceea ce a fost cândva și încă mă bântuie în fiecare noapte precum o fantomă, simțind fiorii groazei pe șira spinării.

Încerc să mă dezbrac de haina trecutului ce dezvăluie că nu am avut o soartă glorioasă de la început. Încerc în fiecare milisecundă să inspir fiecare lucru sublim din lumea aceasta pentru a simți că trăiesc cu adevărat și, exact atunci când fluturii fericirii încep să-și dezmorească aripile pentru a zbura în interiorul meu, iată că omul ce a pecetluit plânsetul acela amar își reface apariția, deschizând toți porii din mine, făcând din nou primii pași către interiorul meu pentru a picta focul întunericului de care, în sfârșit, reușisem să mă descotorosesc. Și într-un final tot efortul meu este în zadar, ajungând în punctul de la care am plecat cu pași greoi, întrebându-mă în felul acesta dacă nu cumva mi-am scris singură destinul pentru altă viață. Dar, oare, am trăit într-o altă viață pentru a putea face asta? Am atâtea întrebări ce-mi furnică fiecare venă în parte, fără a putea dezlega enigmele vieții, pentru a afla răspuns.

De ce ne naștem, dacă suntem condamnați pe viață în cenușa ce alcătuiește trecutul? De ce nu-l putem șterge cu buretele, ca pe tablele din sălile de clasă? De ce trebuie să simțim povara lui în fiecare secundă în care încercăm să fim fericiți?

Par un om simplu...

...însă materia sufletului meu este alcătuită din frânturi de complexe și imperfecțiuni ce pierde nopțile luându-și doza de energie din lumina palidă a lunii și a stelelor pentru a revărsa pe hârtie versuri și rânduri întregi despre întreaga filozofie a vieții ce formează un amalgam de gânduri strecurate în minte și în artere, copleșindu-l, încât stârnește blocajul de a-l exprima în cuvinte refugiindu-se în condeiul ce îi este prietenul la care a visat de când a simțit pământul sub picioare pentru prima dată

Par un om simplu

ce vrea să se facă auzit prin zborul creațiilor sale, însă la finalul zilei preferă să se închidă în singurătatea nopții și în focul artei ce îi luminează Destinul eliberat de frământările-i sufletești, nu pentru un public ce așteaptă să cadă cortina pentru a fi ascultat

Par un om simplu

ce se află la răscrucea dintre sentimente și gândurile sale ce alcătuiesc sinele care îl diferențiază de mulțimea ce șușotește pe la colțuri, sperând că doar-doar vor descoperi vreo slăbiciune pentru a mușca și a lăsa veninul să curgă în interiorul plăgii

Da, par un om simplu

însetat de cunoașterea de sine ce o va dobândi cândva, preferând să își ascundă vulnerabilitatea, nevrând să aibă un public ce așteaptă să dezlege enigma interiorului său pentru a nu declanșa judecăți pe care doar Dumnezeu are dreptul să le facă.

Curajul de a merge mai departe

Mi-am plecat capul în fața persoanelor care m-au îmbrăcat în insecurități, tăindu-mi aripile curajului de a-mi dori cu ardoare lucruri mărețe. Doliul îmi era piesa vestimentară zilnică ce reflecta plânsetul cel amar al sufletului meu. Tot acest masacru s-a încheiat în momentul în care viața m-a purtat pe aripile sale de vânt într-un loc unde am devenit apreciată, adunându-mi curajul de a-mi dori mai mult, știind că merit asta. Sau cel puțin încercam, căci oricine merită să fie fericit, nu-i așa?

Totuși, drumul acesta de la fetița cu sufletul sfâșiat de toxicitatea pe care o tot găsea în inimile oamenilor la fata care crede cu tărie în obiectivele sale așa cum crede în Dumnezeu nu

a fost simplu, ci dimpotrivă, a fost un drum anevoios, plin de suișuri și coborâșuri, însă important este că acum sunt de neoprit și oricât de întortocheate ar fi cărările șerpuite știu sigur că am capacitatea necesară de a ajunge la capătul său. La începutul acestui drum mă simțeam ca și când aș fi stat pe un norișor și aș fi visat, căci în momentele în care bunătatea se află la răscruce cu răutatea, tot ce rămâne este să visezi la o lume așa cum îți dorești. Să iei creionul și să îți conturezi propria lume în care să rămâi captiv, fiindcă e sublimă, dat fiind faptul că ți-ai pus sufletul în ea. În timp, am realizat că începusem să trăiesc. Rănilor vindecate nu reprezentau doar vise sau Universuri create în mintea mea, ci realitatea la care nu aș fi îndrăznit vreodată să cuget fiindcă nu aveam curaj să îmi doresc mai mult. În ciuda faptului că, în sfârșit, răsărise soarele pe strada mea, trecutul încă îmi scăpa printre degete și rămânea la suprafață, readucându-mă în punctul de unde am plecat: oricât de mult încercam, rămâneam acea fetiță care se speria de lumea exterioară ca de fantome. Și totuși, de ce încercam? Nu știam să dau un răspuns exact. Poate că povestea vieții ce e scrisă în *carte* mă obliga să continui să lupt pentru eliberarea sufletului din ghearele trecutului, permițându-i să moară în flăcări.

Valurile involburate ale mării din interiorul meu s-au potolit într-un moment neașteptat, atunci când am încetat să mai duc un război în urma căruia să ajung în același punct: faptul că în viața mea a răsărit un **EI** în viața mea, ce a reprezentat ieșirea spre lumina de la capătul tunelului, la care tânjeam fără încetare. A luat în palmele sale inima mea de sticlă spartă în cioburi și a lipit fiecare bucățică până a redevenit întreagă. În acel moment toată viața mea tumultoasă a căpătat sens, căci a trebuit să lupt cu întunericul pentru a putea dobândi fericirea cea adevărată, ce dăinuie în suflet în fiecare moment al vieții. Din acea zi, el a reprezentat sursa mea de inspirație, înșirând pe hârtie versuri peste versuri despre el.

I-am promis că îl voi iubi sincer pentru totdeauna, chiar dacă știu că lucrul acesta nu-i suficient pentru a-l răsplăti că mi-a salvat viața. Vreau să îl fac fericit așa cum nu a fost toată viața lui, căci el mi-a dat cu adevărat curaj să îmi doresc mai mult, știind că, odată deschise aripile, pregătită de zbor, mă voi ridica...

Nicolae HOFNĂR

Poveste

am fost un copac singur
 nu am trăit într-o pădure
 ca toți copacii
 m-am descoperit cu rădăcini
 pe un vârf de ideal
 apoi am început să am picioare
 și eram un pustnic
 care ieșea în fața chiliei
 cu mâinile ridicate spre cer
 acum
 călătoresc cu o geantă de umăr
 spre o lume fără dinafară și dinăuntru
 aș vrea să spun
 că nu mă străbate nimeni
 că nu străbat pe nimeni
 că pășesc pe dinafară
 și văd de dinăuntru
 că pășesc pe dinăuntru
 și văd de din afară
 dar adesea încă sunt străbătut
 și nu pot privi din afară,
 iar dacă tot se întâmplă
 când uneori mă străbate un mim
 aleg o poveste frumoasă...

Roz

numai roz din roz de flori
 de din suflet să-mi cobori
 roz de piersic înflorit
 roz de dor și de iubit
 numai roz din tine toată
 să mă tulbure îndată
 roz din vis, roz din priviri
 cu miros de trandafiri
 roz de buze și de sân
 roz pe ochii tăi stăpân
 rozul tău cu fir de floare
 înnodat la cingătoare
 vino ca să stingi în mine

setea mea de roz de tine
 roz de fermecată seară
 peste viața mea amară...

Vreau să fiu luceafăr

Luceafărul... „străluce” lumina unui astru,
 Altfel, o piatră rece în negrul hău rotund...
 Sunt singur azi pe țărmul lacului meu
 albastru
 Ce tainic mă îmbie în el să mă afund

(Dacă-aș putea pe apă deasupra-i ca să
 lunec
 Copacii din verdeață să-i pot păstra-n
 priviri
 Când i-o 'cerca furtuna să-i leg c-un alb
 descântec
 De razele de soare și-a stelelor sclipiri!...)

Sub palmele întinse cresc valu-i ce-mi
 aduce
 Amarul-dulce stih hrănind iubiri deșarte
 ...Și sufletul mi-l mână doar vântul la
 răscruce.
 (Adânc m-ar îneca, de mal de-aș fi
 departe!)

Lumina îndoită locul stelei îmi spune...
Gândul curbat de lut mă-nvață, slăvind
nume
De sfinți ai omenirii, cărările ce-s bune.
....Cât din zidirea lor bea ne'nsetata lume?

Oh, lacul meu albastru, cu nuferi de uimire!
Cobor cărarea ta și mă caut frenetic,
Căci vreau să fiu luceafăr! Vreau astrul de
iubire!
Chiar dacă voi rămâne o stâncă-n
întuneric!

Hai!

hai, dă-mi un semn de fericire
spre gândul nemișcat de tine
de verde, verde împădurire
de sălcii lângă ape line

de iarba crudă necălcată
pe marginea lungii poteci
ori de un pom căzut pe cale
ce nu te lasă ca să pleci

îmi caută sufletul în taină
pe malul lacului uitat
șoptește-i dulce la ureche
că doar te-ascunzi, nu ai plecat

eu voi dormi întins sub salcie
fără să știu că îi vorbești
dar spune-i tot ce vrea s-audă
și abia apoi să mă trezești

cuvinte alb-argintii

gura ta este atât de dulce
când ne sărutăm în abur de ceai
parcă un înger ți-a pus pe buze
fragii și mierea
culese din rai
prindem în palme căldura din cești
în ochi ne lucesc știute dorinți
e-atâta iubire
tihnă în noi

c-a adormit și icoana cu sfinți
prin geam trec cuvinte
alb-argintii
hrănesc fiorul
cu poezie
ninge pe dealuri atât de frumos
ninge frumos ca-n copilărie
uite
bunica îți drege părul
și-ți pune mantia de catifea
te simți iar prințesa din visul tău
iar eu sunt chiar pajul
din umbra ta
de-o săptămână e seara noastră
și-a fost miezul nopții
dar nu ne e somn
tu pe furiș mă mângâi pe mână
să-mi fi prințesă
și eu să-ți fiu domn...
acum gura ta e și mai dulce
când mă-mbrățișezi și vrei să mi-o dai
un înger ți-a pus
pentru mine pe buze
mierea iubirii culeasă din rai

Nu mai îmi ești...

E iarnă gri în burgul dintre dealuri
Gerul s-a năpustit pe trupul zilei
Mi-e frig de anii-nfășurați sub șaluri
Degeaba caut zbor în golul clipei

Bisericile-s toate încuiate
Spre cer îngerii albi li se ridică
Strâng mâinile în rugă încleștate
Să te întorc să-mi fi din nou aripă

E-atât de efemer orice pe lume
Noi amândoi...o ploaie trecătoare
Iubirea-mi poartă azi pierdutul nume
De zbor de fluturi albi în înălțare

Nu îmi mai ești! Te-aștept la mine-n versuri!
Vezi? Strada-i tot pustie, mohorâtă!
Te strig să-mi dai desprinderea de neguri
Copilărie tandră, fericită...

Uioletta PETRE

HAI, TOAMNĂ, FĂ UN PAS 'NAPOI!

Se-ntoamnă cerul peste burg și marea se
retrage-n sine
Cum mă retrag și eu, când curg atâtea toamne
peste mine
Într-un poem cu ploi și vânt, cu versul violet pe
buze
Dar, nu-mi găsesc niciun cuvânt și gândurile-mi
sunt confuze...
Aprind opaițul din cerdac, cât luna mai adastă-n
umbră,
Cu fruntea într-o palmă tac, s-aud cum plânge
noaptea sumbră.
Scâncește printre pași orfani, acoperiți de frunze
moarte,
Ca o secundă printre ani, când de surate se
desparte...
Miroase a pământ și-a lemn, a iască și a mușchi
de coajă,
O ramură îmi face semn și mă-nfior de-atâta
vrajă...
E-ntâi din vinicer și simt în cerul gurii tămâioasă
Și cu dulceața ei mă mint, că toamna asta-i mai
frumoasă...
Hai, toamnă fă un pas'napoi, mai dă-mi răgaz
de-o poezie
Cu cer albastru fără ploi și lasă-mi vara încă vie!
Eu știu că ai veșmânt bogat și pentru muză
garderobă,
Un loc luxos amenajat pentru machiaj și pentru
probă...
Că ești frumoasă și bogată, e-un adevăr
indiscutabil
Dar, câtă lacrimă îmi plouă e-atât de trist și
inefabil!

ÎNTR-UN POEM, TOAMNA...

Iar se-nchid în noi ferestre, asfințitu-i mai adânc,
de pe buza unei frunze, iar melancolii
mănânc.
Mă retrag din nou în mine, trag obloane peste
sori și pe glezna unei stele, pun la hibernat
culori.
Luna se oprește-o clipă, eu tăcerea i-o ascult,
mi-o așez pe gene ude, cum n-am mai făcut
demult.
Iau pădurea la spinare și-o ascund sub felinar și

cu ploile din mine, ridic toamnei un hotar.
Ea să plouă, de se poate, nefiresc de jos în sus,
eu să-ți fiu un cer albastru, unde ploi și
toamne nu-s.
Marea s-a oprit din cântec, jurămintele s-au
șters, țarmu-ngână-andante note în diftongul
unui vers.
Un poem își cheamă muza-ndrăgostită de un
crin, pică lacrima din rime pe-nvechitul
clavecin.
E o liniște de taină ca-nainte de taifun, eu îmi
caut poezia, între inimi s-o adun.
Să-i fac așternut de vise până-n vara-n care tu,
vei veni din nou, iubite. Te aștept la rendez-
vous!

ȘI CHIAR DE-MI EȘTI DEPARTE...

Eu sunt frumoasă pentru că exiști și chiar de ne
despart chiar ani-lumină, adeseori în ochii mei
cei triști mai înfloresc magnolii pe retină...
Și dacă toamna-și cerne stropii grei și mă
îngenunchează în amurguri, eu te păstrez în
florile de tei și în dulceața boabelor de
struguri.
Când cerul pleacă dincolo de azi și mâine-abia-
și mai cară existența, eu te găsesc în verdele
din brazi și îți inspir din cetină esența.
Și când mi-e dor să te aud șoptind, ascult cum
murmură în valuri marea și doar un vers la
țărnuț ei scriind, găsesc spre tine, mai ușor
cărarea...

Și noaptea, noaptea e numai a ta, tăcerea mi te-
 aduce mai aproape și noapte-aș vrea să fie
 viața mea, nocturnă cu iubirea ta pe clape...
 Ești versul ce își caută frenetic, o rimă-
 mbrățișată eufonic într-un poem ca mine-n
 ritmul sferic al gândului în doi arhitectonic...

ÎN CARAPACEA MOV A UNEI MUZE...

Tu nici nu știi ce taină port în sânge, ca un
 proscris cu incurabil viciu
 Că stânga mea-i în salcia ce plânge într-un exil
 cu cel mai scump supliciu...
 Și dacă nuferi, cresc dintre imale, virgini și puri
 precum zăpada iernii
 Și eu încerc să mai respir rafale din antarctide-
 ascunse în vecernii...
 Și nu mi-e greu să mă ascund de lume în
 carapacea mov a unei muze,
 Ce s-a născut în miezul unui nume, purtat pe val
 de câduri de meduze...
 Țipau și pescăruși într-o aripă, de teama unei
 eșuări pe-un colț de lună
 Când în cea mai nevinovată clipă, au ciugulit
 flămânzi dintr-o minciună...
 Era minciuna karmei și a sorții, înscrise pe un
 palimpsest uitat de timp
 Din care mi-am croit pe fruntea nopții, din cele
 patru, un alt anotimp...
 Un anotimp violaceu al mării, pe înserat când
 parcă nu mai curg
 Secunde în pragul așteptării, fără bagheta unui
 demiurg...
 Și am întins o mână înspre fatum și să lovesc,
 nu am avut tupeu
 Căci mă vedea oricând și orșicum, de dincolo de
 lume Dumnezeu...
 Și de atunci tot port enigma-n sânge, ca pe-un
 stigmat tăcut și senzual
 Dar, nicio soartă nu îmi poate frânge, poemul
 violet, ovoidal...

LASĂ-MI, DOAMNE, POEZIA!

Aștept să treacă viața în fiecare clipă și zilele
 sunt grele-ntr-o singură aripă
 Iar nopțile sunt lungi, când sunt atât de albe și
 nici măcar n-am vise să le înșir în salbe...
 Vorbesc cu mine-n taină, dar nu m-aud de
 toamne, tăcerile din frunze dau zor să mă
 condamne
 La hibernări placide-n clepsidre anodine unde
 se-ascunde timpul de frig și de rușine...

Adun secunde moarte, atinse de rugină din irișii
 lui Chronos și le absolv de vină
 Că nu se-opresc din fugă spre stranii destinații...
 și totuși eu aștept într-una dintre stații
 Minutele zălude, cu pâine și cu sare... dar timpul
 n-are foame și nici sete nu are...
 Nu-i pasă de neliniști și întrebări deșarte... el are
 veșnicia, noi alergăm spre moarte...
 Mai trece-un tren-fantomă prin gara-n care viața
 așteaptă pe o bancă să vină dimineața,
 Un răsărit lugubru, tânguitor a jale și plânge
 toamna-n mine, orfană de vocale.
 Îmi iau poemu-n brațe, să-l răstignesc pe cruce...
 e-atât de greu și pașii abia îl mai pot duce...
 Abandonez o rimă pe șinele curbate și car din
 poezie numai o jumătate...
 Ia-mi, Doamne, și auzul și ochii, dă-mi durere,
 doar poezia lasă-mi! S-o părăsesc, nu-mi
 cere!
 Așterne-ți nemurirea peste cuvântul mov, timpul
 să nu-l atingă la Tine în alcov!

ȘI NOI, CE RĂTĂCITORI!

Știi, că m-a rănit sărutul, când de toamnă m-am
 atins
 La răscrucea unor drumuri unde zâmbetul s-a
 stins;
 Peste fruntea-ngândurată ți-am născut
 melancolii
 Așteptând pe umbra verii și pe-un pas pierdut
 să-mi scrii...
 Și te-am ascultat și astăzi, pe o frunză de-
 mprumut
 Aș fi-mprumutat și-o floare și un cer de-aș fi știut
 Că mi-e clipa, iar tocmită într-o galbenă gutuie
 Și-ntr-o soartă, banal scrisă și cu tentă
 amăruie...
 Eu mă caut într-o vină, tu mă scrii într-un poem
 Eu am cer de nori deasupra și în toamna mea te
 chem.
 Să nuntim și ploi și lacrimi într-o clipă de-nceput
 Ca și cum în viața asta numai toamne-am fi
 avut...
 Eu ți-aș dăru din vara ce-a trecut peste noi doi
 Doar un cântec fără note, cu durerile din noi;
 Tu să-mi dai, de poți, o liră, să-mi așez un vis
 pribeag
 Când de tine mi-este sete și de vară mi-este
 drag...
 Cum plâng verile de teamă, când le calcă peste
 flori
 Pașii grei de toamnă rece! Și noi, ce rătăcitori!

Geo CONSTANTIN

Dacă aş şti...

...că mor azi,
L-aş ruga pe Dumnezeu
să-mi ierte toate păcatele
de până acum.

Dacă aş şti
că mor mâine,
L-aş ruga pe Dumnezeu
Să-mi ierte şi păcatele viitoare,
dar fiindcă nu ştiu
când voi muri,
mă rog lui Dumnezeu
în fiecare zi:
„Tatăl nostru
care eşti în ceruri...”

Geneză

Luni

Alo! Bună, iubito,
eu sunt,
te-am sunat
să-ţi spun
„te iubesc”,
fără tine
mi-e tare greu,
tu reprezinţi
întregul univers,
eşti paradisul...
Telefonul suna ocupat.

Martţi

Alo! Bună, iubito,
tot eu sunt,
voiam să-ţi spun
„te iubesc”...
Telefonul suna ocupat.

.....

Duminică

Alo! Bună, iubito,

vreau să-ţi spun
că am obosit,
sunând în fiecare zi
fără să primesc răspuns,
este a şaptea zi,
aşa că mă voi odihni
şi nu te voi mai suna
niciodată

Nu de altceva,
dar mâine este luni...

Eu, tu şi singurătatea

Formam un trio minunat –
eu, tu şi singurătatea.
Ne-nţelegeam atât de bine,
că uneori nu realizam
cât suntem de singuri,
că numai singurătatea exista.
De multe ori însă,
eram geloşi amândoi
pe singurătatea dintre noi!
Într-un final,
am hotărât
să ne-mpărţim singurătatea
în mod egal,
crezând că aşa va fi mai bine,
doar că...

Clipa

Te rog, Doamne,
adaugă celor 24 de ore
încă o clipă,
nu mai mult!
O clipă
în care omul
să-nvețe
ce este iubirea,
apoi, să o poată arăta
celui de lângă el,
aproapelui său,
să deosebească
binele de rău,
și atunci,
cele 24 de ore
de ură, răutate,
se vor transforma
într-o clipă de iubire,
iar clipa
va deveni o veșnicie!

Teatru ieftin

Suntem doi „jalnici cabotini”
Pe scena unei vieți pierdute
Și ne jurăm credință oarbă,
În numele iubirii absolute.
Și zilnic ne mințim,
Crezând că niciodată nu se va afla,
Iubite, fără tine o să mor!
Iubito, tu ești toată viața mea!
Suntem doi „jalnici cabotini”
Ce-și joacă rolul mai departe...
Și ne jurăm credință oarbă
Aici... și dincolo de moarte!

Rugămintे

Iubita mea singurătate,
te rog,
lasă-mă doar o clipă
să mă odihnesc
la umbra ta,
să mă ascund
de răutatea celor din jur
și de cea care sălășuiește
în interiorul meu
de-atâta amar de vreme!

Pașii tăi

Iubito,
mai aud și-acum
- în fiecare zi
și noapte -
pașii tăi,
chiar dacă sunetul lor
îl simt departe,
tot mai departe...

Nostalgie

Am păstrat toamna
în sufletul meu
pentru totdeauna, iubito...
Amintirile, dureroase,
le-am închis
în seiful uitării,
iar cheia am aruncat-o
undeva
în mijlocul oceanului...
Vei rămâne veșnic
în inima mea,
chiar dacă tu...

Cornel PĂUNESCU

Amintiri de la cenacul

Când prietenul meu, poetul George Tei, mi-a propus să edităm o revistă literară m-am bucurat deoarece de-a lungul timpului a fost greu să publicăm. La redacțiile revistelor cărora le deschideam ușile, întrebând timid dacă ne pot publica scrierile noastre eram întrebați: „ați mai publicat la vreo revistă?” Auzindu-ne răspunsul negativ, ne îndemneau să revenim după ce vom fi publicați de alte reviste.

Primul gând s-a îndreptat spre cenacul „Ion Vineanu” care funcționa într-o sală de la parterul Casei de Cultură „Ion Slătineanu”, Sector 1. Am participat pentru întâia oară la un adevărat spectacol dat de scriitorii anilor 80. Am ajuns acolo doar printr-o întâmplare. Scriam când și când, ca și acum de altfel, simțind nevoia să verific dacă scrierile mele sunt apreciate de cineva. Cum în acea perioadă oazele de cultură erau concentrate la Casele de Cultură, am găsit adresa aceleia de la Sectorul 1 și am fost să văd sediul. Clădirea veche se afla pe strada Ion Slătineanu și portarul mi-a spus că într-adevăr funcționează un cenacul care are ședințele o dată la două săptămâni. Era în iarna anului 1982, decembrie. Venisem de pe teren unde îmi petrecusem vara, (ca mai toate celelalte, de altfel) fiind plecat pe teren. Meseria de topograf la Întreprinderea de Prospekțiuni Geologice și Geofizice ne solicita, în special, pe timpul verii când puteam face măsurătorile. Era al treilea an consecutiv când zona în care activam avea centrul în Petroșani și viața minerilor și frumusețile Văii Jiului m-au inspirat scriind câteva nuvele.

Am ajuns la ședința de cenacul printre priimi. Fără o introducere prealabilă m-am apropiat de George Tei și m-am prezentat.

Am simțit de la început, intuitiv, că avem afinități. Așa a început o prietenie care durează și astăzi.

Președintele cenacului se numea Constantin Dinu Roco. La acel moment se apropia de șaptezeci de ani. Vioi, juca tenis de câteva ori pe săptămână, micuț de statură, avea un mod aparte de a conduce ședințele cenacului.

La fiecare întrevvedere anunța care sunt scriitorii care vor citi la următoarea întâlnire. Făcea programările în așa fel încât fiecare participant să citească cel puțin o dată la o jumătate de an sau mai des. Prin modul calm de adresare, conducea discuția cu înțelepciune. Cei talentați erau urmăriți permanent, programându-i să citească mai des, iar cei mai puțin dotați să citească mai rar.

Îmi amintesc de o doamnă fără talent, cu niște poezii puerile, uneori pline de avânt revoluționar. Citea foarte rar. De fiecare dată se ridica și cerea să fie programată pentru viitoarea ședință, dar mentorul nostru o amâna atât de delicat încât ea nu putea să se supere.

Atmosfera era foarte relaxată și ne simțeam ca într-o familie. Majoritatea acelor care citeau aveau scrieri valoroase, încântau auditoriul. Dar cenacul, neavând revistă proprie nu aveau unde publica. Revistele abundau de poezii patriotice sau care preaslăveau cârmaciul neobosit și soția lui ideală. Nici unul dintre noi nu a scris asemenea mizerii. Dar nici nu erau publicați de redacțiile revistelor.

De multe ori, Domnul Dinu Roco invita la ședințele de cenaclu câte un membru sau mai mulți membri ce reprezentau Uniunea Scriitorilor. Cu o ședință înainte erau anunțați poeții, prozatorii, care erau forța cenaclului că vom avea „musafiri” la ședința următoare. Cei atenționați pregăteau cele mai bune lucrări, veneau „Granzii”. Ședința începea cu diferite anunțuri făcute de Domnul Dinu Roco, apoi citeau cei anunțați. Aceștia citeau, „enoriașii” comentau și la sfârșit, cu textele în mână, cei veniți din partea Uniunii Scriitorilor dădeau sfaturi. Mi-l amintesc bine pe Ion Larian Postolache care ne povestea din cenaclurile interbelice la care participase: bârfe despre Mihai Eminescu, Veronica Micle, Calistrat Hogaș sau Ion Luca Caragiale. Spunea că membrii cenaclurilor din acea perioadă îi cunoscuseră personal și că aceste „bârfe” sunt adevărate. Eu am rămas impresionat, le-am reținut în amănunt, dar nu am avut niciodată o altă confirmare, așa că mai bine le țin sub tăcere.

La finalul ședințelor avea loc un mic spectacol. Veneau actori sau cântăreți. Aceștia din urmă erau acompaniați de o doamnă pianistă care era angajata Casei de Cultură. Era anul 1986 și la una dintre ședințe și-au făcut apariția trei tineri – două fete și un băiat – prezentați de profesorul lor. Erau studenți la Conservator. Între acești tineri se afla și Angela Burlacu. Ulterior s-a căsătorit și a devenit Angela Gheorghiu, cunoscută pe întreg mapamondul. Prietenul meu George Tei a lăudat-o atunci, fermecat de vocea ei și i-a spus că va ajunge o mare cântăreață. Vizionar.

Cenaclul nostru a funcționat o perioadă și după evenimentele din 1989, dar atmosfera nu mai era aceeași. După câțiva ani colectivul s-a risipit și fiecare a urmat un alt drum. Unii s-au lăsat de scris deoarece nu rentă și nu poți trăi doar cu acest hobby. Alții au continuat activitatea la alte cenacluri din București, dar modul de a face literatură era altul. Ambițiile au început să fie mai importante decât scrisul în sine. Familiaritatea de la cenaclul „Ion Vinea” a dispărut. Liantul, domnul Dinu Roco, cel bând, calm și înțelegător nu mai veghea asupra noastră.

Vremurile de după 1989 au schimbat cursul istoriei pe care îl consideram imuabil. Noul sistem ne-a aruncat în valurile unui râu de munte, printre stânci și fiecare a înotat după cum l-au ținut puterile. În lupta pentru păstrarea locului de muncă, pentru asigurarea unui trai decent, literatura nu părea o alegere grozavă.

L-am vizitat pe Dinu Roco de multe ori, până când a plecat dintre noi. A păstrat aceeași linie de mediator și a făcut de multe ori paralele între perioada interbelică și cea de după 1989, încrezător în viitorul literaturii române.

Atmosfera de la cenaclul Casei de Cultură „Ion Slătineanu” din perioada anilor 80 va rămâne pentru mine cel mai interesant atelier literar. Aici m-am format, sub îndrumarea colegilor care au știut cum să critice astfel încât să nu te descurajeze chiar dacă lucrarea avea lacune. M-au încurajat să perseverez și să am încredere în ceea ce am scris. Le mulțumesc, deși marea majoritate a membrilor acelui cenaclu ne-au părăsit și mă gândesc cu nostalgie la acele vremuri.

Marinela BELU – CAPȘA

Alb și negru

de după un nor
luminații ochi privesc
zbaterea de pe pământ

viermuială de glasuri
însăimântate
de ghearele morții

mai mic decât un vârf de ac
rotundul virus încoronat
alb și negru se zbate
înfășat în voalul doamnei
cu baston de abanos

la fereastră
umbrele dansează izolate
în lumea lor -
lume a speranțelor

Blestem

în noaptea cu scamă
strigăt roșu frânge liniștea
sfâșie somnul
brațele disperării cheamă
îl roagă pe Domnul
tremură de-nnebunitoare teamă
unde ești tată
unde ești mamă
balaurul din poveste mă sfarmă
unde e binele
unde-i adevărul
peste mine se așază norul
mi-e frică
mi-e groază
câinii urlă
prin tufișuri ochi răi spionează
iartă-mă mamă

iartă-mă tată
mor curată, nevinovată
nicio mână întinsă
niciun cuvânt
am venit singură
plec singură de pe pământ
blestem greu să cadă
pe inima celor ce nu vor să vadă
nici să audă
strigătul meu
nu vă iert
să vă ierte bunul Dumnezeu!

Limba noastră

la poalele munților cu păduri înverzite
apele limpezi spală veșnicia
toaca trezește liniștea-n amurgul zilei

în grădina cu albe crizanteme
și roșii trandafiri
poetul umple frumosul cu versurile lui

cuvintele zburdă precum mânjii scăpați
în poiana cu fânul proaspăt cosit

umbrele haiducilor salută
libertatea păsărilor
voievozii se odihnesc sub lespezi tocite
de dalta timpului
pe soclu limba română veghează

Nocturnă

sclipiri de stele
se scaldă în apele oceanului
sub clar de lună

la mal
vapoarele leagănă visele
obosite de-atâta zbucium

pe catarg
pescărușul rănit de dor
oftează
căpitanul îl înțelege –
perechea lui topește așteptările
spre țărmuri depărtate

de pe un colț de stâncă
farul le trimite speranțe
naufrațiaților
de pe corăbiile lui Vasco da Gama
când
sub voalul nopții
lucifărul fixează direcția
spre neuitare

Rătăcit printre poeți

la umbra teiului
cu privirea visătoare
și zâmbetul
ironic în colțul gurii
așteaptă trecerea orelor

stoluri de cuvinte se îngrămădesc
în timpanu-i obosit
de-atâtea discursuri sterile

în oglindă fețe îngâmfate
ocheade discrete
cafele și fumuri de țigară
pe fața de masă din vinilin
perfect aliniată copertele
strivesc rime imperfecte

rătăcit printre poeți cronicarul
oftează

Trufia ucide sufletul

cu pieptul săgetat de soare
merge drept nu se înclină
în fața niciunei pălării

pentru curajul lui va fi izolat
în cuibul bine păzit
de invidioși

acolo e liber
să-l disprețuiască pe insul
ascuns în golul cameleonic
al jocului de-a poezia
arbaleta lui Tell
țintește mărul prostiei

zâmbetul Giocondei
simfonia a cincea a lui Beethoven
și Poarta sărutului
trebuie salvate

Cameleonic

alb se mișcă timpul meu
și tot mai strâmt e
nu-și mai încapă în piele

tolba viselor
cuibărește secunde
apele mării nu le mai primește
ca altădată
azi suferă umărul drept
aplecat peste șiragul cu perle
de subcultură

gânduri fulgite
pe umărul stâng
topesc primenirea

cameleonic timpul meu
dimineața se trezește verde crud
în pragul privirilor
seara se îmbracă cernit

jocul cu viața s-a demodat
să mai cred în magia timpului?

Cristian Ovidiu DINICĂ

Alter Ego

inutil este să-i spui că spaimile sunt ireale,
că frustrările sunt ca un diagnostic pus în
singurătate,
că soarele său pare să înnopteze rătăcit în
colb,
că-i vezi rănile în corpul fragil,
sufletul său pare
logodit cu păsările de pradă,
cu pumnii strânși mușcă din iarba rea,
nu te ascultă,
strânge cu fruntea ridată gânduri fără
vlagă,
el nu te vede, privește în gol
ca și când nu ai exista.

Decorul Singurătății

mirosul proaspăt de carne stăpânește cu
virilitate orașul
precum praful de pușcă ocupă străzi
câștigate în bătălii fără nume și fără de
timp,
victorioșii poartă măști stranii par copiate
din cărți cu zmei
sunt însă locatari banali nu-și găsesc
papucii și nici halatul de casă
și-au lăsat iubirea să zacă precum
scrisorile uitate în cerdacul toamnei, uneori
se transformă
în spectatori ce nu au logica după-amiezii
când ploaia este stăpâna monotoniei,
ca martori ai naufragiului urban veghează
dezorientați deodată ei cer să se facă
liniște,
au găsit rațiunea întârziată într-un tramvai
blocat între liniile paralele
ale traseului la capătul căruia
mame sinucigașe își varsă laptele acrit

Despre infinit ca despre tăcere

îmi vorbește un prieten
despre tăcerea care răsare
când refuzi să iei ce ți se cuvine,
ce se află că ești,
când doar știi că poți,
arhaic am voie să mă nasc,
am dreptul să respir,
să nu refuz talantul,
echilibrul necesar îl găsesc
în mine, în entitatea pe care o formez
cu mine, cu gândurile mele, cu apa
ce mă alcătuiește organic, inseparabil
numai astfel nu-mi este teamă
că moartea va veni și peste câmpiile mele
într-un târziu al uitării.

Despărțirea

întâi a venit camionul
ca o pasăre mare de pradă
ce-și căuta loc în asfințit,
apoi au adus corturile albe
pavilioane cerate sub care
trîști actori își acopereau trupul
cu pudră,

transpirația le devora pielea,
bucăți mari de suflet ieseau la suprafață,
emoțiile ca niște râuri din care se hrăneau
privitorii
asaltau singurătăți,
câinii rătăciți plecau triști și flămânzi,
a umbla printre ei era similar cu a te
descoperi,
în fața bisericii însingurarea.

Orașul mut

este singurul oraș ce are
împărați la fiecare capăt

la capătul sudic un cezar
spânzură
timpul în undiță
momeala o dă apelor adânci
să-i încarce năvodul cu răbdare

la capătul opus într-un maldăr de cărți
ce-i umplu singurătatea
un crai găsește înțelepciunea
în diminețile reci
judecă blând melancolia

ca doi lorzi fără melon
cei doi nu se văd nu-și vorbesc

schimbă între ei cărți poștale
pe care nu le citesc

Acasă

mi-am schimbat orele de somn și am
zugrăvit interiorul,
acum
la intrarea în apartament
organizez excursii itinerante
printre mobilă și disperare,
taxez impotența și sărăcia spiritului,
peste prag fac genuflexiuni și iau
temperatura
dragostei cu arătătorul mâinii stângi,
examene pentru bilete de ordine la spitalul
de urgență

le dau în latină
să se bucure și grecii
ce vând ilustrate cu flori de mac
narcomanilor.

Orașul

cartierul ascuns printre blocuri
și copaci mai bătrâni decât statuile
adună, selectează ambițiile,
ambitusul ridicat îi permite să cânte
serenade,
plictisit înșiră magazinele de-a lungul
liniilor de tren,
aplaudă cohortele de clienți mofturoși
ce ripostează violent publicității ieftine,
lasă libere arterele ce se umplu ritmic cu
vehicule
fumegând în timpul ironic,
privește mușterii din piața îmbuibată
cu victime etalate cotidianului,
împarte bucuriile pe culori ca un semafor
grăbit să înlesnească traficului clipele
nebune,
în intersecții se vând știri vechi
mai proaspete decât sfârșitul lumii,
ronduri viagere dirijează existența
încercuită de mari războaie,
flancul drept respiră neliniștea ploii grăbite
să se tocmească pentru o ciorbă
electorală,
pe stânga bătrânii înrobiți amintirilor
pedalează la unison pe refrenul patriotic cu
tendințe naționaliste,
la etaj așteptarea plânge
își ia rolul în serios să-și pregătească rufele
pentru mașina
de criticat,
anarhia în straie de duminică rumegă
Europa,
pensionarii își plâng pe rețete singurătatea,
dialogul le este ca un armăsar necesar
existenței
le rămâne valul înspumat ce spală
țărnițele,
puțini mai știu mersul pe bicicletă.

Traian UASILCĂU

CHIȘINĂU

Spre Înviere

Se face dimineață în oricine.
La porți aleargă, parcă-ar fi în zbor,
Copiii din afara României,
Care-o așteaptă ca pe maica lor.

Nu-i nicio țară să se-nvecineze
Numai cu Neamul ei de buni-străbuni.
Părinții noștri au plecat sub glie
Purtându-i numele în rugăciuni.

Ei au crezut că o să-i prindă-n viață
Unirea ultimă din calendar
Și zilnic se spălau cu cer pe față,
Cercînd să uite cîntecul amar.

Te-au tot chemat pînă-au ajuns, ei, Țară
Împachetată în coșciuge noi
Și-acum, de ziua ta, cum să nu doară
Tăcerea anonimilor eroi?

Nu ești ce-ai fost în secole apuse,
Dar ca să-nvii, azi îți aduc la geam
O Cruce din afara României,
Sub care zace plînsul unui Neam!

Doar infinit

Prozatorului Andrei Moroșanu

Să fim ca frunzele căzînd pe drum.
Să fim striviți de oameni sub picioare,
Și să cîntăm cu ultima suflare,
Cum cîntă frunzele pîn-se fac scrum.

Le vezi cum ning? Ninsoare de frunzare
Pe suflet ni se-așază rînd-pe rînd.
Mîine în zori ne vom trezi arzînd
În fața lumii cuvîntînd uitare.

O clipă și apoi doar infinit.
O mîină de cenușă, ce-o s-aștepte

Privirea unei păsări înțelepte,
Care-o s-o ia-ntr-al inimii ei schit.

Rîsul plîngînd

Într-un castel, ca-ntr-o pustie,
Plînge-un Actor de comedie.
E pentru prima oară cînd
Cu el la masă stă plîngînd,
Căindu-se de viața lui,
În care-a rîs, precum un șui,
De orice om, de trecătorul
Care era ca el, Actorul!
De orice om, ce-i era Frate
Și-avea, bine-nțeleș, păcate,
Cum are, fără să le știe,
Orice Actor de comedie,
Rîzînd, neîncetat, de toți!
Toți ce-au fost vii și azi sunt morți!
Rîzînd și ei, în viața lor,
Cu gura marelui Actor,
Ce doar de-al său păcat n-a rîs
Și-acum e-un monument de... Plîns!

De ce a rîs, fiind la fel?
De ce-a purtat haz nou în el?
De ce nu s-a schimbat deloc?
De ce-a crezut că-i cu noroc?
Și-acum în casa răsuită
Plînge-un Actor înțîia dată
Și nevăzutul lui destin
Îi soarbe oful ca pe-un vin
Și-i spune: Trebuie să plîngi!
Să-ngenunchezi! Să te înfrîngi!
Și lumea hohotind s-o duci

Pînă la cruci, pînă la cruci.
Să-și vadă chipu-n ierburi reci.
De nimeni să nu rîdă-n veci!

Doina Apocalipsei

Lumea n-are nicio taină,
Seamănă cu o sudalmă,
N-are pace sufletească,
Scuipă-n Înger păzitor.
Lumea e un lagăr mare,
Lagăru-i de concentrare
Și-i de-o boală grea pîndită
Viața mea și-a tuturor.

Zi și noapte ni se spune
Cîți s-au dus pe ceea lume,
Că se înspăimîntă omul
De suflarea celui alt.
Lumea e un lagăr mare,
Lagăru-i de concentrare,
De-unde inimile urcă
Scări de lacrimi spre Înalt.

Încă-un val de viruși vine,
Răul calea ne-o aține.
Sub lut e cu mult mai bine, -
Ne convinge mister Bill.
Lumea e un lagăr mare,
Lagăru-i de concentrare,
Morga nu mai e în stare
Să aplice-al ei sigil.

Hai la moarte, că se poate,
Cîntă tare, nu în șoapte,
Noua Clică Mondială,
Noii domnitori naziști.
Lumea e un lagăr mare,
Lagăru-i de concentrare,
Jinduind la vaccinare,
Rai promis de complotiști.

Lorzi cu patimă năucă
Lumea cată s-o reducă
Pîn-la ei, pîn-la prostimea
Ce vrea numai bogății.
Lumea e un lagăr mare,

Lagăru-i de concentrare
Și-or să lase - robi în viață -
Doar o mîină de copii!

Sărut lăsat pe lacrimi

Eu v-am iubit nespun, cum n-am iubit
Nicio virtute ce-a trecut prin mine.
Mie-mi dădeam buchete de suspine
Și Vouă- trandafirul înflorit!

Eu v-am iubit mai mult decît spunea
Porunca Tatălui din veșnicie.
Mie-mi dădeam tăcere de pustie
Și Vouă - cîntecul de turturea!

Poate-am iubit cît nici nu trebuia.
Funingini culegînd și defăimare,
Mie-mi dădeam palme fără cruțare
Și Vouă - un sărut de catifea,

Pe care azi, cînd lumea e-n uitare,
Mi-l dă pe lacrimi Domnul, Zarea mea!

Bocetul anului 2020

Lume, îmbrăcată-n sac,
Fără haine, fără leac,
Unde mergi, fără cuvînt?
Goală pleci la Domnul Sfînt?

Lume, lepădată-n grabă,
Fără neamuri, lume-iarbă,
Cum doar cîinii-s lepădați
De-ale lor surori și frați.

Lume ce n-ai un răspuns,
Doar un număr ai ajuns.
4000, 800, 9.
Lacrimi n-am, plînge-oi cu rouă,

Pînă o vrea Dumnezeu,
Pînă duce-m-oi și eu,
Într-un sac, cu fermoar,
Pe ascuns, ca un tîlhar!

Vai, Lume, Vai!

DEBUT

Antonia ULAD

Distanțare

Buzele tale au gust
de cafea amară de vară
îmbrățișările tale au devenit
mai reci decât gerul
În vreme de iarnă.
Sentimentele noastre s-au transformat
în frunze ofilite de toamnă...

Dragule, primăvara
o să ne repare când vom merge
pe drumuri separate.

Trupuri contopite

O, muză ce mă condamni la atâtea momente de singurătate, între dorințele de a mă extroverti.

Vrei să mă păstrezi doar pentru tine. În-drăznești chiar a-mi cere ziua și noaptea, pentru egoismul tău, să nu te uit. Apari în fiecare persoană pe care o întâlnesc, iar dacă vreau să te șterg din minte te pregătești mai intens. Începi să mă săruți cu fiori calzi și să îți lași trupul peste al meu. Apoi îmi dai un moment de suflare atingându-mi părul și palmele. Îmi închizi ochii și începi cu o altă doză nepermisă de sărutări a mă sufoca. Deschid ochii cu o răzbunare plăcută în suflet și întâlnesc doi iriși atât de profunzi și de înflăcărați. Dorința de a-i privi îmi controlează puterile acceptând să primesc alte sărutări și ne contopim frumos trupurile. Să ne privim în lungă seară, apoi iar să pleci...

O, muză, de ce mă condamni?

Noaptea

Noaptea creează lumi noi și doar cei care rămân treji pot simți că mintea lor se adâncește într-un abur des, iar sufletule viață și își inserează esența în corpul lor. Sufletul cucerește omul doar noaptea. Îl ridică din oboseala zilnică și îi permite să se transforme în ceea ce este el cu adevărat.

Noaptea, stelele se transformă în ploaie, iar norii devin vată pentru a absorbi sângele care se scurge din lună. Probabil de aceea vampirii adoră luna!

Luna slăbește și devine ascuțită, iar stelele se fragmentează în colțurile ei și își pierd din lumină. În locurile în care cad, acestea se transformă în semințe urmând ca următoarele nopți să crească și să devină arbori cu flori albe și parfumate. Noaptea preia parfumul florilor și îl răspândește prin vântul care îngheață aleile.

În acest timp, oamenii stau în case și își alcătuiesc un calendar al vieții lor. Își analizează trăirile cu bune și cu rele. Se uită peste foi, le colorează în mii de culori, iar la final le aruncă descurajați. Bat din degete pe ritmul muzicii pe care o ascultă și se așază pe pat alcătuindu-și o viață virtuală perfectă. Oamenii adoră aventurile din mintea lor, dar le resping pe cele care li se întâmplă în realitate. Gândirea umană chiar este un mister. Precum noaptea.

Oamenii cred în stelele pe care rar le văd căzând, dar nu și în florile care li se arată zilnic. Ei cred în soarele care le aprinde trupul, dar nu și în vântul care le păstrează amintirile intacte și le oferă parfumul nemuritor.

În miezul nopții, o ceață deasă se întinde. Intră în casele oamenilor și se prelinge peste fețele lor fără ca aceștia să își dea seama. Îi spală de păcatele minții făcute în timpul zilei și le scoate identitățile la iveală. Identitățile lor se diferențiază prin amprente care au culori diferite, combinații de culori, fiecare după puritatea purtătorului...

Senryu

I.

Pe banca din parc,
bătrânul se întorce
și cere un foc.

II.

Vrea să pară dur
doar etalându-și mușchii.
Creierul e gol.

III.

Culmea prostiei -
să claxonezi o fată
ca să o sperii.

IV.

Mediocria -
un tip înjură fata
care nu-i scrie.

V.

Tot ce dorește:
să fie-nțreținută
de-un amant loial.

Corina Ofelia CORPODEAN

Autoportret

Sunt împletită
din firele universului.

Timpul
- cameleon al existenței -
m-a scos din buzunarul amintirii...

ciupesc, arar, corzile tristeții,
gheizerele minții îmi joacă feste,
dar atunci când mă-nalț,
arcușul îmi cântă trăirea!

Cuantic

Mă plimb în spațiul tău
să-ți întâlnesc impulsul
Te pierzi în timpul rău
și ți-am pierdut și pulsul.

Singurătatea știe
că este virtuală?
Întreb cu aroganță:
particula-i reală?

Călătorește-ntr-una
ori rătăcește-n stringuri
Cu toții suntem una
și totuși...veșnic singuri...

Duală-i este forma
și starea-i oscilează!
Iubirea e lumina:
atrage și creează.

Provocare

Intră, iubire, la mine în casă,
Privește-mă-n ochi și bea o cafea;

Te-aștept de o viață! Intră și lasă
Timpul să picure...așa cum o vrea!

Nu vreau să m-atingi, în treacăt, pe umăr
Și nici adierea de seară să-ți simt;
Înșfacă-mă zdravăn, clipa din urmă
Îmi suflă în ceafă... și vreau să o mint!

Insomnii

Sub pleoape, somnul greu clipește des
și umbra – mai devreme – vine acasă.
În vise, se mai zbate și-mi dă ghes
aripa vieții moarte, prinsă-n plasă.

Mai cântă o vioară într-un gând,
mai zburdă moartea-n rânjete sinistre,
Iubirea se trezește, vrând – nevrând
și cară apa vieții în canistre

să ude iar sămânța de „a fi”
și în chilimul vieții disperate
să se repete iar un „zori de zi”
s-apară frumuseți filigranate!

Luminanță

Slăbănogit se târâie trupul
Printre sentimentele păstrate
În ranversări se-ntrece cuvântul
Să le treacă-n uitare pe toate.

Slinoși, pașii pângăriți de păcat,
Ochii dorm, nu-și mai picură viața,
Printre mangrovele timpului zac.
Domnul, spre mine-și întoarce fața:

„Să ștergi ale tale simțuri, nu poți.
Deschide-ți doar larg ochii în noapte;
adu-ți aminte: credință de porți
candelă ești, în viață și moarte!”

Te caut...

S-a rupt buza cuvântului
și nerostirile s-au rostogolit
în grota sufletului.

Păsările inimii s-au risipit;
Muiala sufletului doare...

Despodobit de aură,
despuat de vise,
desprins de Tine,
copilit de păcate,
Doamne, Te caut!

Albastru

Mereu mi-a fost dor de albastru
Liniștea albastră o doream
Albastru cântam imn măiastru
Și portul albastru îl aveam

Acum sunt eu singur, sihastru,
Culorile dusu-s-au toate.
Sub pleoape am strâns mult albastru
Da-n juru-mi e veșnică noapte...

Rugă

Coboară, Doamne, vălul,
Ridică-mă din noapte;
Ieri mi-am citit destinul
În ochiul ce se zbate!

Zălog mi-am pus pe viață...
Azi, mă silesc a-Ți spune:

*Mai lasă-mă o clipă
Să-ngân o rugăciune!*

Nu plâng, eu știu prea bine
Că toate Ți se-nchină
Și noaptea e, la Tine,
O veșnică lumină!

Baladă

Sub geana plăpândă a ochiului virgin
Pescarul din est își aruncă o plasă.
În unda zglobie a sufletului plin
Tâmpla cărunță se întoarce acasă.

Mai cântă-mi din liră și fă să nu știe,
S-adoarmă urechea și urma pe drum;
Că viața-i o clipă de vis, fantezie,
Uitată-n clepsidra cu fire de scrum!

Zădărnicii

Am încercat să-ți scriu,
să scap de-ncercănarea
ce m-a cuprins. Nu știu
ce simți, unde ți-e calea...

Mi-e dor de amintirea
cuvântului în doi.
Mi-e dor de nemurirea
iubirii dintre noi...

Am încercat să-ți scriu
pe-o aripă de cer;
să-nmoi penița știu,
dar literele pier!

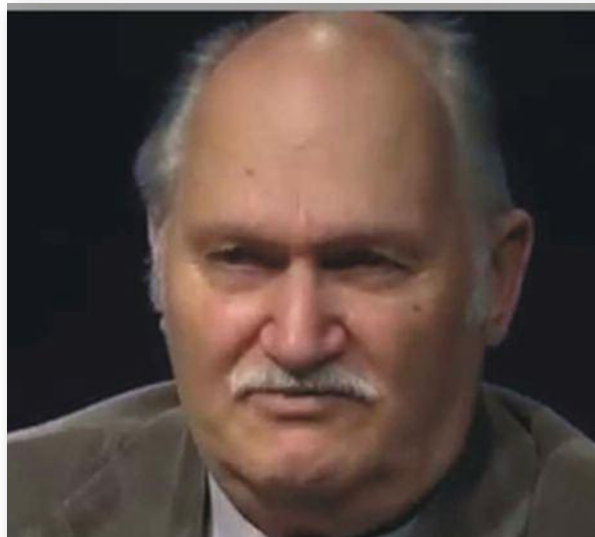
Am încercat să-ți cânt,
dar notele din glas
au căzut pe pământ
și-un portativ rămas
golaș de muzichie
își plânge neputința
pe-un colt de poezie
ce și-a pierdut credința.

Constantin CUBLEȘAN

Lasă-mi dragostea

Sunt puțini azi poeții, mai cu seamă din generațiile tinere, care să cultive cu atâta stăruință și ușurință, versul clasic, ca George Tei... Formele fixe - rondelul, sonetul - par multora desuete, iar cei ce le abordează o fac dintr-un soi de pedanterie, dintr-o bravadă stilistică, etalând un rafinament formal, ce nu are întotdeauna de-a face cu poezia. George Tei, însă, pare născut (parcă) pentru a vorbi, pentru a comunica în versuri, în versuri ritmate și rimate armonice, amintind plăcerea menestrelilor de odinioară de a compune cantilene grațioase pentru perechile de îndrăgostiți. E o poezie romanțioasă, cu dantelării imagistice ce se împletesc din jocuri de cuvinte... potrivite în versuri cu rezonanțe aforistice.

Făcând astfel figură aparte în galeria celor din generația sa, George Tei a vrut să ne dovedească - să-și facă sieși proba - că poate scrie, dacă vrea, și în vers alb, că poate cultiva poezia modernă a versului liber, degajat de orice rigori formale, mizând în principal pe forța ideii, pe sugestia metaforei, pe rezonanța cuvântului pur. În această perspectivă el și-a realizat volumul cu o dublă identitate ca să zic așa - *Lasă-mi DRAGOSTEA!* (Editura Topoexim, București, 1998) - în care se alternează pagină după pagină, poezia croită în haină clasică - foarte adesea fiind prezent rondelul și sonetul - cu aceea a versului liber, ca un fel de variație (formală) pe aceeași temă, căci tema fundamentală a volumului rămâne, firește, dragostea; sentimentul iubirii fiind abordat din varii unghiuri și perspective, de la nostalgică evocare a unui amor pierdut - în acorduri de cantilenă („Te-ai dus și tu dar ai lăsat / Seninul, chiar atunci când plouă; / Furat de vis ne-ai renegat / Când noaptea se-mpărțea în două” etc. - „Te-ai dus și tu”...), la de-

nunțul lapidar (în versul viguros al expresiei libere, metaforizate) al unor stări existențiale dramatice („curajul / revine împreună cu noaptea / și simțurile-mi spun că sunt / urmărit pentru hoție // mă închid / în casă / și ochii doar / îi arunc pe fereastră / să scotocesc buzunarele întunericului” (Învinuire). Rezultatul este unul surprinzător: întâlnirea cu doi poeți într-unul, cu două identități poetice ale unui singur autor, ca un altfel de lanus cu mai multe fețe.

Experiența îmi amintește de acel poet spaniol care a semnat poezii cu cinci pseudo-nime, reușind a se impune în cinci ipostaze diferite. George Tei face, în volumul „*Lasă-mi DRAGOSTEA!*” o probă de virtuozitate în acest sens. Dacă în varianta poeziei tradiționale el improvizează lejer, jucându-se în schemele fixe (avem sonetul clasic, sonetul invers, rondelul etc.), în formele libere el apare cu o sobrietate marcată, îngăduindu-și puține artificii, puține teribilisme și în general expunând o fațetă gravă a temperamentului său. Ar fi putut, desigur, să tipărească două volume distincte și atunci critica ar fi vorbit despre evoluția sa de la o fază la alta a creației. Așa, însă, intenția de a epata ca un virtuoz al formelor, al discursului liric, primează. Mă tem, însă, ca nu cumva destinul poetic forțat astfel să-l ducă în cele din urmă în zonele minore ale strălucirilor superficiale (îmi amintesc experiențele extraordinarului tenor de odinioară, Louis Mariano, care, cu o voce strălucitoare, în loc să atace marele repertoriu de operă în sanc-

tuarul Scalei sau al Metropolitanului, dădea probe de virtuozitate vocală în arenele circurilor, prezentându-se ca o minune a firii. Și toată lumea a regretat, în cele din urmă, irosirea unei voci nemaiîntâlnite). George Tei sper să aibă luciditatea necesară și să ia aminte la ceea ce el însuși notează, într-o frumoasă poemă aforistică: „totdeauna mă așez / la masă / cu eroii versurilor mele / eu le dau să bea / iar ei măucid...” - (Eroii). Căci versul său are sonorități aparte, distincte, marcând un temperament sentimental autentic, atât de rar în peisajul poetic actual la noi, dominat de cenzura raționalului și a provocării urâtului („E toamnă, iubito, și visuri se rup / Sub clopote luna e neagră mireasă, / Convoi de neliniști îmi umblă prin trup / Duminici pierdute sub nori ce te-apasă - // E toamnă, iubito, și drumuri mai dor, / Armuri, tot mai des, îți cad la picioare, / Iar ploile cântă - e seară-n pridvor... / Rămâi amintirea zilei cu soare!” - Nostalgică).

* * *

Sonet II

Se sting lumini... Cortina... indigenă.
Un tânăr brun ucide o cadână;
Ancheta ce începe se amână
Că victima lipsește de pe scenă.

Le mai vedem pe marile artiste
Ce se strecoară printre vagi mistere,
Când criminalul se arată, pier
Prin gara-n care flutură batiste.

Începe actul doi – așa se pare
C-un jude chel ce nu are astâmpăr
Când asasinul cere apărare.

Cortina cade... piesa se termină
Și dânsul – acuzatorul fără păr
Sărută condamnatul pe retină...

Dor de țară

În viața asta imbecilă
Ce te îndeamnă să ceri milă

Tâmpiților fără de țară
În țara asta milenară,

În viața asta de vânzare
Cu tot ce ai fi ești datoare,
Cu toate câte ai pe masă,
În viața asta nerămasă

Decât în scripte □i rețete
Că nu-ți rămân decât regrete,
Îndemn la altă grea pustie
Ce numai Dumnezeu o □tie...

Dar ne vom ridica pe urmă,
Să nu rămânem doar o turmă
De animale vertebrate
Cerându-ne dreptatea-n rate

Și ne vom strânge laolaltă,
Ciopind din nou, cu altă daltă,
O viață de pe vechea lună,
Pentru a nemuri-mpreună...

Numai pentru dragoste...

noapte
fulgerată de privirile tale
sub care ia foc
o inimă

... și colțul acesta e
prea aproape de lume
dar
ziua îngenunchează
numai pentru dragoste...!

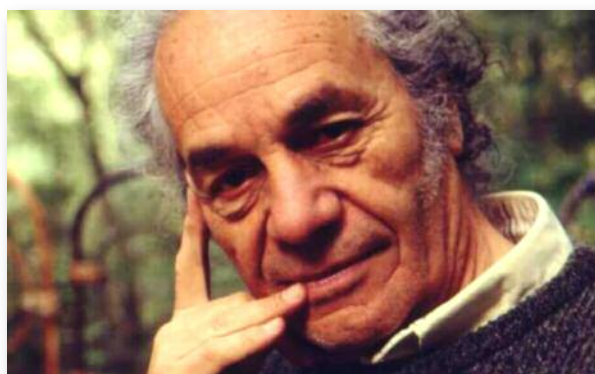
Nicanor PARRA

(1914-2018)

Poet chilian subversiv, provocator și ironic, Nicanor Segundo Parra Sandoval i-a cam enervat mereu pe conservatorii de dreapta (exprimându-ne cu blândețe...), însă, este binecunoscut pentru ireverența, umorul debordant și versurile neconvenționale. „Adevărata seriozitate, spune undeva, stă în comic.” Nominalizat în repetate rânduri la Premiul Nobel pentru literatură, a obținut Premiul Național și Premiul Cervantes. Din lectura poeziei lui ne dumirim cam ce este *antipoezia* pe care o practică: s-ar spune că este opusul poeziei și, totuși, nu este chiar atât de simplu. *Antipoezia* poate fi înțeleasă prin intermediul conceptului de antimaterie. În introducerea ei la volumul în limba engleză (Nicanor Parra, *Antipoems: How to Look Better & Feel Great / Antipoeme: Cum să arăți mai bine și să te simți grozav* - New Directions Publishing Corporation, 2004), Liz Werner (anti-translator!) scrie că „privită prin lentila antimateriei, antipoezia reflectă poezia, nu ca adversar, ci ca un complement; este la fel de opusă, completă și interdependentă precum forma lăsată în urmă în țesătura unde haina a fost decupată”. Poate că antipoezia este umbra poeziei, cu care, cel mai adesea, face schimb de locuri...

Monologul Individului

Eu sunt Individul.
Am trăit mai întâi pe o piatră
(Acolo am gravat câteva figuri).
Apoi am căutat un loc mai potrivit.
Eu sunt Individul.
Mai întâi a trebuit să caut mâncare,
Să caut pești, păsări, să caut lemn de foc,
(Îmi voi fi făcut griji și pentru alte chestii).

A face un foc,
Lemn de foc, lemne de foc, unde să găsim
niște lemne de foc,
Niște lemne pentru a face un foc,
Eu sunt Individul.
În același timp, m-am întrebat,
Eram într-un abis plin de aer;
Îmi răspundea o voce:
Eu sunt Individul.
Apoi am încercat să mă mut pe o altă
piatră
Și acolo am gravat figuri,
Am gravat un râu, bivoli,
Am gravat un șarpe,
Eu sunt Individul.
Dar nu. M-am plictisit de lucrurile pe care
le-am făcut
Focul mă deranja
Am vrut să văd mai multe
Eu sunt Individul.
Am coborât într-o vale udată de un râu,
Acolo am găsit ce aveam nevoie
Am găsit un popor sălbatic
Un trib,
Eu sunt Individul.
Am văzut că s-au făcut unele lucruri acolo,
Figuri gravate pe stânci,
Au făcut foc, au făcut chiar și foc!
Eu sunt Individul.
M-au întrebat de unde am venit.
Am răspuns că da, nu aveam planuri
precise,
Am răspuns că nu, că de acum înainte.
Bine.
Așa că am luat o bucată de piatră pe care
am găsit-o într-un râu

Și am început să lucrez cu ea
Am început s-o lustruiesc,
Am făcut din ea o parte din viața mea.
Dar acest lucru dura prea mult.
Am tăiat câțiva copaci ca să navighez
Căutam pește,
Căutam diferite lucruri,
(Eu sunt Individul).
Până când am început să mă plictisesc din nou.
Furtunile sunt plictisitoare,
Tunetul, fulgerul,
Eu sunt Individul.
Bine. Am început să mă gândesc puțin,
Îmi veneau în minte întrebări stupide.
False probleme.
Apoi am început să rătăcesc prin câteva păduri.
Am ajuns la un copac și la un altul,
Am ajuns la un izvor,
La o groapă în care se vedeau niște șobolani:
Aici am să vin, am spus atunci,
Ați văzut un trib pe-aici,
Un popor sălbatic care face focul?
Așa m-am mutat spre vest
Însoțit de alte ființe,
Ori mai cu seamă singur.
Ca să vezi că trebuie să crezi, mi-am zis,
Eu sunt Individul.
Forme pe care le-am văzut în întineric,
Norii poate,
Poate am văzut nori, am văzut fulgere
Toate acestea trecuseră deja de câteva zile,
Îmi venea să mor;
Am inventat niște mașinării
Am construit ceasuri
Arme, vehicule,
Eu sunt Individul.
Abia am avut timp să-mi îngrop morții
Abia am avut timp să semăn,
Eu sunt Individul.
Ani mai târziu am conceput unele lucruri,
Unele forme,
Am trecut granițele

Și am rămas fixat într-un fel de nișă,
Într-o barcă ce-a navigat patruzeci de zile,
Patruzeci de nopți,
Eu sunt Individul.
Apoi au venit niște secete,
Au venit niște războaie,
Personaje de culoare au intrat în vale,
Dar a trebuit să merg mai departe
Trebuia să produc.
Am produs știință, adevăruri neschimbate,
Am produs statuete de lut,
Am adus la lumină cărți de mii de pagini,
M-am umflat în pene
Am construit un fonograf
Mașina de cusut,
Au început să apară primele automobile.
Eu sunt Individul.
Cineva a segregat planete
Arbori segregati!
Dar am segregat invenții,
Mobilier, papetărie,
Eu sunt Individul.
Au fost construite și orașe,
Șosele,
Instituțiile religioase s-au demodat,
Căutau satisfacția, căutau fericirea,
Eu sunt Individul.
Apoi m-am dedicat mai mult călătoriei,
Să exersezi, să exersezi idiomuri,
Idiomuri,
Eu sunt Individul.
M-am uitat prin gaura cheii,
Da, m-am uitat, ce să zic, m-am uitat,
Ca să scap de îndoieli m-am uitat,
În spatele unor cortine,
Eu sunt Individul.
Bine.
Poate că este mai bine să mă întorc în valea aceea,
La stânca aceea care mi-a fost acasă,
Și să încep din nou să gravez
Calea inversă gravurii dinainte
Lumea pe dos.
Dar nu: viața nu are sens.

Tălmăcire de Florin Dochia

Liuiu GOGU

Epigrame

Despre buna vecinătate

Vecinul meu, de lângă casă,
La greu – nici vorbă! – nu mă lasă.
Vecina,-n stilu-i rafinat,
Mă lasă... când e el plecat.

Familie de antreprenori

Vecinii mei au reușit
Și,-n urbe, cert, s-au afirmat:
El multe case-a construit,
Ea și mai multe... a stricat.

Geometrie-n... căsnicie

Ea, căsnicia și-a axat
Pe reguli clare, ce-o ghidează;
Cu soțu'-i „paralelă”-n pat,
Iar cu-alții... se intersectează.

Despre neveste și... bijuterii

De vrei o soață ca-n poveste:
Frumoasă, cultă și nu snoabă –
Bijuterie-ntre neveste! –
Ți-alegi, firește, o... podoabă.

Despre tentația primordială...

De aș fi fost precum Adam,
La rău, de Eva, îndemnat,
Din pom, eu măru-l luam,
Dar frunza... cert, m-ar fi tentat.

Tonul face muzica...

E foarte înțelept și just, dictonul!
Convinsu-m-am prin ale mele fapte:
Am ridicat, recent, la soață, tonul
Și „muzică”-am avut... o zi și-o noapte.

Despre o blondă care poartă încălțăminte de mii de euro

De-un gând rebel nu pot să scap:
Cum poate cineva ce are
Așa avere în picioare,
Să n-aibă chiar nimic... în cap?!

Cum să rezști tentațiilor... extraconjugale

Un crez curat să ai pe lumea asta
Și,-orice ar fi, ispita s-o respingi.
Să-ți spui: „Niciuna nu e ca nevasta!”
Apoi te du, așa... să te convingi.

Despre producătorii de pâine din zilele noastre

Scot o pâine-așa gustoasă,
Zici că este coaptă-n casă!
Nu cred c-ar ieși mai fină,
Nici de-ar face-o din... făină!

Un manelist...

Când îl auzi, plin de fasoane,
Cântând de ură și dușmani,
Te-ntrebi: cum face milioane,
Din melodii, doar... de doi bani?!

Lansarea primului număr al revistei „Contrast literar” și a trei titluri de carte. Autori: Andra DUMINICĂ, George TEI și Cornel PĂUNESCU

Muzeul Național al Literaturii Române.
3 septembrie la 00:54 - București

Rămâne-mi astăzi lângă tâmplă, preafrumoasă vară, acolo unde-i locul zilei sfinte! Supune-te aceluiași îndemn la viață, chiar dacă perdelele de muselină ale presimțirilor nu flutură în ritmul poeziei ce-ți curge prin vene! Scufundă-te în albastra mea schimbare și aruncă șaua, frâul și zăbala ce te-au oprit din drum atât timp! Dă voie evantaiului meu să tulbure apele fluviului fără nume ce nu ți-a lăsat corabia să-mi atingă malul! Se întoarce toamna iar la mine în suflet și vreau să-i dăruiesc roiuri de fluturi ce trăiesc mai multe anotimpuri. Amiaza privirilor calde și fără de temeri se apropie, căci îi simt acceptarea. Din ochiul magic al clepsidrei timpului

împlinit curg repetiții. Noi ne-am învățat oare lecția? Am adunat în aceste cuvinte toată emoția lansării de astăzi, pentru care sunt recunoscătoare. Mulțumesc, George Tei, Roxana Guttman, Dana Florian, Cornel Păunescu, Andra Duminică și Naomi Guttman! Am primit speranță și mă bucur că s-a întâmplat. Mulțumesc, Alex Ursu și Dan Vata-maniuc, pentru tot!

Elena Loreta Popa

Directorul Editurii Topoexim, Cornel PĂUNESCU, custodele Muzeului Literaturii Române Elena Loreta Popa, George TEI și Dana FLORIAN.

Primăria Capitalei

Editura TOPOEXIM

Lansare de carte

JOI

2 SEPTEMBRIE 2021
ORA 17.00

GRĂDINA MNLR
STR. NICOLAE CREȚULESCU NR. 8

Contrast literar

Cuprins

- Poetul invitat: Liviu Ioan STOICIU / C2+P1
- Editorial - Cristina DELEANU, Pe-al nostru steag / P2
- Povestea mea - Eugen CRISTEA, Cer prea mult? / P4
- Poezie - Vasile MUSTE / P6
- Poezie - Any DRĂGOIANU / P8
- Poezie - Marilena VELICU / P10
- Proză - Bogdan-Alexandru HAGIU - Umbra zidită [1] / P12
- Poezie - George GĂTLAN / P19
- Poezie - Andra DUMINICĂ / P20
- Poezie - Eugenia Rada IONIȚĂ / P22
- Poezie - Roberta SONDRA PILIPĂUȚEANU / P23
- Poezie - Felix MARȚIAN / P24
- Poezie - Claudiu ONIȘOARĂ / P26
- Poezie - Luminița POTĂRNICHE / P28
- Poezie - Lidia POPA / P30
- Poezie - Nuța CRĂCIUN / P32
- Poezie - Cristian BALINT / P34
- Poezie - Alexandru CAZACU / P36
- Proză - Iulian SÂRBU, GHICI CINE VINE LA CINĂ? / P38
- Debut - Andreea NEAGU / P40
- Poezie - Nicolae HOFNĂR / P42
- Poezie - Violetta PETRE / P44
- Poezie - Geo CONSTANTIN / P46
- Recurs la memorie - Cornel PĂUNESCU, Amintiri de la cenaclu / P48
- Poezie - Marinela BELU – CAPȘA / P50
- Poezie - Cristian Ovidiu DINICĂ / P52
- Poezie - Traian VASILCĂU / P54
- Debut - Antonia VLAD / P56
- Poezie - Corina Ofelia CORPODEAN / P58
- Cronica literară - Constantin CUBLEȘAN, Lasă-mi dragostea / P60
- Lumea poeziei - poezia lumii - Nicanor PARRA (Tălmăcire de Florin Dochia) / P62
- Umor - Liviu GOGU, Epigrame / P64
- Eveniment - Lansarea primului număr al revistei „Contrast literar” și a trei titluri de carte / P65

Ilustrația copertilor: Andra Duminică

Director:
Cornel PĂUNESCU

Redactor-șef:
George TEI

Redactor-șef adjunct:
Andra DUMINICĂ

Senior editor:
Eugen CRISTEA

Texte propuse spre publicare se trimit pe adresa de
e-mail: tei_george@yahoo.com
Responsabilitatea pentru conținutul textelor revine în
exclusivitate autorilor.

ISSN 2784 – 384X

ISSN-L 2784 – 384X

